

THE CZECH STRUGGLE FOR FREEDOM AND DEMOCRACY

Issued Monthly by the Czech National
Committee in London

Publishing Office — Redakce a administrace
25, Rosedew Road, London, W.6.

Editor: Dr. KAREL LOCHER, redaktor
Vychází měsíčně

No. 6. ČÍSLO-ROČ. 1.

ČESKÝ BOJ

za svobodu a demokracii

LIST ČESKÉHO NÁRODNÍHO VÝBORU V LONDÝNĚ

Price in
GREAT BRITAIN - 6d.

U.S.A. - 20c. Canada - 8c.

Belgium - 6 frs. France - 20 frs.

Netherlands - 30d. Italy - 40 L.

Germany - 50 Pf. Austria - 2 Sh.

Brazil - 2 Crz. Argentine 1/2 Ps.

DNE 9. ŘÍJNA—OCTOBER 9, 1948

ZLOČIN A TREST

V. L. Borin

Beneš je mrtev, jeho duch však žije, lépe řečeno žijou v houbci emigrantů, kteří v Paříži vydali první číslo časopisu "Svobodný Zítřek." Manifestují v něm politickou neuvědomelost českého radikálního levicového maloměstáctva. Beneš nebyl náhodou v českých dějinách. Není vůbec náhod v dějinách, nýbrž jen železná, zákonitá příčinnost. Byl představitelem a přímo zosobněním té vrstvy našich "pokrokových" maloměstáků, kteří si lichotivě říkali realisté. Jejich realism byl vpravdě oportunistickým, jejich realism byl vpravdě oportunistickým, jejich realism byl vpravdě oportunistickým.

Celé jejich kredo je vyjádřeno v několika slovech nekrologu o Benešovi, v němž říká: "Obět dobré vůle... Už zde, v poloze státu a v možnostech malého národa, začíná se Benešova tragédie... Všichni jsme přece toužili, aby na místě, kde se střetávají dva světy, nevznikl nepřekonatelný příkop... O smír na tomto bolavém místě země tolik usiloval Beneš a demokraté, někdy už i proti zkušenostem, proti rozumu a logice." Ano, docela tak; hlavně proti rozumu a logice. Životním smem našich levých maloměstáků bylo, udělat most mezi ruským bolševismem a západními demokraciemi. Jak vznikl tento dětinský sen?

Předně byl výrazem sociálního postavení maloměstáctva vůbec, neboť oni jsou sociální mezitřídou, zmlátou z prava doleva a naopak, vrstvou, jejíž radikální část, hlavně inteligence, se pokouší o vedoucí roli, v domnění, že svým sociálním postavením je předurčena zprostředkovateli mezi různými, antagonistickými vrstvami národa i národů. U českých maloměstáků byl tento pocit zesílen postavením národa, žijícího na křižovatce dvou světů.

Za druhé byl tento sen výsledkem politické neuvědomelosti a polovzdělanosti našich "pokrokových" maloměstáků vůbec a jejich představitelů zvláště. Všichni "levé pokrokové" maloměstáci na světě jsou politicky polovzděláni. Čím více čtou, tím více jsou zmateni. Jejich iluze jim zabraňují možnost, vidět skutečnost. Beneš byl typický představitel této vrstvy. Ačkoliv měl všechny možnosti prostudovat a poznat ruský bolševism, nikdy tak nečinil. Ruský bolševism mu zůstal záhadou, kterou si vysvětloval podle svých představ.

Tyto "své názory" na bolševism vyložil Beneš velmi jasně v knize "Democracy Today and tomorrow," publikované v Anglii koncem roku 1939. Na str. 182 prohlásil Beneš s matematickou jistotou "pokrokového" učitele: "Na druhé straně komunism ve své filosofii a morálce má určité podobnosti s demokracií. Je také pro rovnost člověka a národů. Je také humanitní, universální, intelektuální a racionalistický. Je také pacifistický, internacionální a pro Společnost národů. Z tohoto hlediska jeho mravní a filosofická základna je stejná s demokracií." Tohle napsal Beneš po té, když ruský bolševism prokázal svůj pacifistický útokem do zad Polska, svoje uznávání práv národů okupací bezbranných baltických států, svůj humanism bezohledným vražděním deportací lidí z okupovaného území. To vše Beneš viděl a věděl, když psal tento nebetýčkový nesmysl a komunismu. Skutečnost však nikdy nemůže ovlivnit názory radikálního maloměstáka, nikdy něčeho nemění na jeho snech.

Benešovo blouznění o bolševismu našlo nadšený ohlas u amerických a britských levicových maloměstáků, kteří se dnes na př. v USA soustřeďují ve straně p. Wallace. Oni jsou ze stejného těsta jako byl pan Beneš. Také oni nenávidí boj, chtějí vždy prostředkovat, sní o vůdci, světové roli, jsou také srdcem praví, duchem leví, politicky polovzděláni a bezměrně zmateni. Proto Beneš měl v Rooseveltovi věčného posluchače a již v roce 1939 ho přesvědčil, že Stalin chce zdemokratizovat Rusko. Stalin ovšem nikdy nic podobného neměl na mysli, Beneš však si toho přál a Roosevelt také. A radikální maloměsták vždy považuje zbožné přání za skutečnost!

Beneš nejen že popletl svými "ideologickými" nápady již dosti zmatené příznivce na západě, ale

(Pokrač. na str. 2, 1 sl.)

SPRAVEDLNOST PRO J. A. BAŤU!

Karel Locher

Koupil jsem si jako student v Praze první Baťovky tuším v r. 1912. Překonal jsem nedůvěru, kterou ve mně vzbudily svou láci a byl jsem s nimi spokojen! Má rodina pochází ze ševcovského kouta na Vysočině; měl jsem mnoho příbuzných a známých-mistrů tohoto počestného českého řemesla. Brzo jsem slyšel zlobné a prskavé poznámky těch našich dobrých a vlasteneckých „skalních ševců," jak jsme je tehdy uličnický nazývali. Neměli rádi Baťu. To jsem však již tehdy něco věděl o marném boji tkalců se stroji a snažil jsem se to našim vysvětlit. Nepochopil jsem. Kdo prý by nosil jarmareční obuv!

Roku 1914 přišla válka a s ní ohromná potřeba bot. I mali ševci prosperovali, natož pak velcí. A nikoho nenapadlo jim vytýkat, že pracují pro c. a k. armádu, kterou oni stejně jako my všichni měli rádi, jako osinu v dášni. V těch dobách se všichni na to dívali jinak. A byli to nějací Češi a vlastenci! Čím více vyděláš na národním nepříteli, čím více zvelebiš svou existenci, tím lépe pro rodinu i pro celek, soudilo se všeobecně. Všichni naši živnostníci i průmyslníci vyšli z války s větším kapitálem i zkušenostmi.

Hned po válce jsem poznal osobně Tomáše Baťu a byl jsem s to, prospět jeho závodu. Byl potěšen a netajil podivu, když jsem mu řekl, že mi není ničím povinný. Zval mne do Zlína velmi srdečně. Viděl jsem jeho lásku k rodnému kraji a k hrdost na to, co vytvořil; on sám i jeho rodina. Slyšel jsem o ní i později jen nejlepší. Jak spolu dřeli a setřili, jak je stihali nezdary, kterým se nedali odstrašit, jak železná vůle, nezlomná píle, řemeslná dovednost, organizační schopnost i obchodní prozíravost dovedly nakonec všechny Baťe k prvnímu velikému úspěchu.

Baťa byl český švec. Velký, největší, ale zůstal ševcem; nestal se milostpánem továrníkem, ani šefem byrokratického průmyslového aparátu. Tak tomu bylo i když po prvním velkém úspěchu se brzo dostavily další a větší. I když se jeho závody rozrůstaly do mamutích rozměrů a později vyskočily jako houby po dešti i v dálné cizině. Za I. CSR se Baťa stal symbolem. Symbolem českého jména po světě, symbolem dobrého výrobku a symbolem nejvyšší možné ceny. Baťa učinil pro propagaci českého národa nejméně tolik, jako všichni naši národní velikáni dohromady.

A přece jsem já—z kraje malých ševců—pozoroval po válce se smutkem v duši, jak se u nás zavírají ševcovské krámký jeden po druhém, jak uniká zpěv tovaryšů i hvizdání učedníků a jak mizí ševcovské zástěry z našeho města. Mělo před válkou přes 4.000 obyvatelů a v r. 1930 o tisíc méně. Pravda-mnoho lidí našlo chleba v Baťových továrnách i prodejnách, ale vykládejte náčelníku Siouxu jak výborný je hospodářský pokrok, který přinesla do jeho země bílá tvář.

Uznáváme nutnost hospodářského i technického pokroku, uznáváme velikost Baťova díla, měl jsem je v úctě. Nic víc, nic méně! Nikdy jsem však nevyhledal soukromé Tomáše Baťu podle jeho pozvání. Navštívil jsem ho v Zlíně jen jednou na podzim r. 1929, nikoli v mém zájmu, nýbrž proto, abych pomohl příteli. Po smrti Tomáše Baťu neznal jsem z Baťu nikoho. S postupem času jsem však nabýval stále více dojmu, že Baťovy závody se upřímně snaží najít nový poměr k obětem technického rozvoje. Také velkolepých rozmachů Zlínska, kdysi pověstného zaostalostí, bídou a chudobou, vydával vysvětlění, že podnik neustrnul na dosažených metách. Dokazoval to i rozvoj gumáren, tak důležitý s ohledem na obranu státu, i slibný vývoj punčocháren na Borovíně u Třebíče, jež jsem měl příležitost shlédnout jako kandidát Národního sjednocení za parlamentních voleb roku 1935.

Varoval jsem již tehdy za té prohrané kampaně před nebezpečím, jež nám hrozí z nacistického Německa. Rozradostnilo mne však, když jsem slyšel, jak náš průmysl pracuje plnou parou na výzbroji a jak Baťovy závody vedou jak ve výrobě tak i v zásobách surovin. Jméno tohoto dodavatele válečného materiálu bylo přece samo zárukou solidnosti, láce i přesné dodávky.

Mnichov a Benešova kapitulace byly strašlivou ranou do hlavy nám všem. Nezavinili jsme nic z toho, co se stalo. Viník odletěl do bezpečné ciziny dříve, než se mohla jeho vina řádně vyšetřit. Nikoho u nás ovšem ani nenapadlo, že by mohl být souzen v nepřítomnosti. Jeho chytrost, obratnost, příznivé vnější okolnosti i krátká paměť naší veřejnosti doma způsobily, že se na jeho vinu brzo zapomnělo. Stal se dokonce pravý opak! Viník počal záhy kázat učení msty a odplaty. Po návratu do vlasti vydal Retribuční dekrety a slepá spravedlnost poslala na šibenici a do kriminálů mnohé z těch, kdo ho poslouchali, kdo mu věřili a kdo mu pomáhal. Na proskripci listině se octlo i slavné jméno Baťu.

Neznám osobně Tomášova nevlastního bratra Jana A. Baťu. Slyšel jsem ovšem ještě r. 1939, že Jan Baťa ještě před vypuknutím války dostal do ciziny mnoho průmyslového zařízení z domova, četné odborníky i množství pomocníků, což vše dal do služeb Spojenců. Když jsem koncem r. 1939 se sám dostal za hranice, dozvěděl jsem se v Záhřebě i v Bělehradě, jak Baťa pomáhá všem odpurcům německých nacistů. V Paříži mně totiž potvrdila počátkem ledna 1940 redaktorka „Národních Listů" Miloslava Sísová. Nic jiného jsem ostatně ani od českého ševce neočekával. Proto také jsem byl tolik překvapen, když později—za pobytu v Anglii—jsem se dozvěděl, že Jan A. Baťa, který byl od počátku války v Americe, byl dán na britskou černou listinu. Vysvětloval jsem si to, že se o to zasloužil některý z jeho konkurentů.

Nevrátil jsem se po válce do vlasti a to spolu s jinými starostmi způsobilo, že jsem nesledoval vývoj událostí, související s jménem Baťa ani později. Vlastně až do června t.r., kdy přišel dopis od jednoho z poúnorových emigrantů, jenž obsahoval několik vážných otázek, adresovaných činitelem pražské Národní fronty, kteří letos přišli do Londýna. Uveřejnil jsem tento dopis v čísle 4. tohoto časopisu. Zvláště

me zaujala otázka: „Proč neresignoval ministr spravedlnosti po některých procesech, zvláště po procesu s J. Baťou? Proč Jste neresignovali i Vy po tomto projevu „spravedlnosti," která u nás zavládla?"

Tu teprve jsem si znovu připomněl všechny souvislosti a uvědomil si znovu význam jména Baťa v českém národě i jeho hospodářství. Opatřil jsem si informace, pokud mi byly dostupné a předkládám výsledky svého šetření, k nimž jsem dospěl po nezáujatém přezkoumání a rozboru všeho materiálu. (Pokrač. na str. 3, 1. sl.)

DŮSTOJNÝ SJEZD českých zemědělců

Ve dnech 27. a 28. září t.r. konal se v Paříži sjezd Republikánské strany zemědělského a malorolnického lidu, jak zní úřední název naší agrární strany. Poprvé po deseti letech se ozývá hlas českého sedláka opět svobodně! Umklkl pod hrozbami nacistických utlačovatelů a byl ještě více přiskrben tlakem bolševiků a jejich pomocníků z Kosičské Národní Fronty.

Po únorovém převratu dostalo se do ciziny hodně předáků i příslušníků Republikánské strany. Zprvu s nimi zacházeli jejich levicoví spolubydělci v uprchlických táborech jako s nakaženými, leč brzo změnili taktiku, když viděli, že jejich počet i význam vzrůstá. Podobný vývoj bylo možno zjistit i u ztroskotaných vůdců národně-frontovní emigrace v Paříži a v Londýně.

Ještě na schůzi v londýnském Caxton Hall koncem května t.r. byli pořadatelé značně znervosněni anglickými tazateli, kteří chtěli něco vědět o jejich poměru k agrární straně, kterou přece tíž lidé spoluzakazovali. Na téže schůzi byl přiveden do úzkých i přítomný Dr. Feirabend, o němž je v Londýně z válečných dob všeobecně známo, že byl členem i obhájcem londýnských Benešových vlád. A co více—o němž každá ví, že neprotestoval veřejně proti Benešově politice, jež uvedla komunisty do této vlády a s nimi pak vydala vlast do područí Sovětů! Ten Dr. Feirabend, jenž v té době popíral předválečnou příslušnost k Republikánské (agrární) straně, s odvoláním, že byl pouze úředníkem Kooperativy, sak sám byl politickým přesvědčením socialistou. Benešovi, sak velmi prospěla jeho odbornická pověst a byl pro značně stádný.

Za posledních měsíců jako by někdo šlehl kouzlem proutkem. Jak trosečníci z Národní Fronty, tak i Jani—zvláště také čiperný Dr. Feirabend—objevili v sobě zvláštní zálibu v zeleni. Nejen že se ucházeli o přízeň představenstva Republikánské strany a někteří vyhrabali opět staré legitimity, nýbrž začali i ukazovat napěchované náprsní tašky a chlubit se svými dávnými styky s členy různých vlád a zvláště také různých bratrstev.

Jaký to svod pro emigranty, kteří sice mají třeba nepopíratelnou legitimaci k vedení politické strany, leč jinak nemají v emigraci na růžích ustláno! Vždyť ti dobří přátelé za to vše, co nabízejí, nic hmotného nepožadují! Jen nějakou tu funkcičku v představenstvu ("Víte přece, pane ministře, že já vždy byl věrným a oddaným členem strany i pomocníkem Svehlovým i Beranovým!") a jinou pro přítele v tajemnickém aparátě.

Ke cti českých sedláků třeba říci, že se nedali oponentit ani politickými matadory ani "starými příteličky." Všichni si svdili na svatováclavském sjezdu Republikánské strany v Paříži pohofeli. Treba sjezd-jistě z neznalosti činnosti některých těchto lidí za války-nevývolil dosud nutných důsledků, přece odrazil všechny pokusy o ovládnutí strany falešnými přáteli.

Naproti tomu byl na sjezdu podán návrh na nejužší spolupráci Republikánské strany s Českým národním výborem v Londýně, jehož předsedou je generál Lev Prchala. Tento návrh byl přijat s potleskem bez jediného protestu a odevzdán k provedení Výkonnému výboru strany. V politických kruzích pak je obecně známo, že vedení strany již před sjezdem vyrozumělo všechny strany Národní fronty, že nepověřílo Dr. Feirabenda žádným jednáním ve jménu Republikánské (agrární) strany.

Na sjezdu, jenž byl zahájen projevem býv. min. Dr. Cerného, promluvil pp. J. A. Kalhous, Hrabák, Klimeš, dr. Veverka a mnozí jiní účastníci i hosté. Důstojný, opravdový manifest sjezd byl zakončen jednomyslným přijetím Svatováclavské deklarace shromáždění Republikánské strany v Paříži z 28. září 1948, kterou pro její závažnost bychom nejráději otiskli v plném znění. Pro nedostatek místa přinášíme alespoň nejpodstatnější výňatky: "Republikánská strana, která právě byla po 10leté persekuci znovu konstituována, ujímá se všech svých práv tak, jak jí byly velkou částí národa potvrzeny ve všech svobodných parlamentních volbách. Zemědělský lid nikdy se nesklonil před terorem. Neuznal potlačení svých národních a politických práv v daleké minulosti ani nyní."

Konstatujeme před celým světem, že v Československu, v jubilejním roce stého výročí zrušení roboty, žijí vesnice, ale také města ve strachu, znovu v pokušení a v nesvobodě. Samozvaní rudí usurpátoři z akčních výborů nejen uskutečňují znovu pracovní robotu, ale provádějí hrubé násilí na rodinách, ženách i dětech. Zaujímáme, že politické a náboženské přesvědčení v této části Evropy je posuzováno jako zločin. Kdo si to osobuje právo po pouhém myšlení zbavovat člověka práce, domova a svobody? Vývoj událostí v Československu, ale také ve Východní a Střední Evropě, přesvědčil západní demokracie, že bez účasti sedláků na demokratické vládě nelze počítat s politickou a hospodářskou konsolidací evropského Svět se poučil, že mezinárodní bolševismus, aby se dostal k

moci, musel použít nejtvrdšího teroru proti selským politickým stranám. Proto potlačení Republikánské strany v CSR nutno posuzovat jako nejnejnějnější pomoc, která kdy byla kolaborantskými politiky dána komunistům. Strany, které se podílely na nesmírné kořisti, jež poskytovalo nezákonně rozpuštění Republikánské strany, pomohly komunistům odstranit největší překážku, která ležela v jejich cestě k uskutečnění jejich imperialistických cílů. —

„Dnešním dnem končí naše perpetuum silentium, které nám uložila Národní fronta. Svobodní mluví k svobodným národům a k potlačeným doma: Shromáždili jsme se, abychom oznámili, že pokračujeme v zápasu za svobodu svého národa a označili nepřitele, jímž je komunismus. Odmítáme a popíráme politickou odpovědnost emigrantské londýnské vlády, která proti varování západních spojenců dala roku 1943 souhlas k potupné vasalské smlouvě se Sověty, jež se stala prapříčinou pozdějšího národního a státního neštěstí. —

„Jako vzor pomíjející komunistických úmluv s politickými partnery označujeme t.zv. Košický vládní program, smlouvený v Moskvě a vyhlášený v Košicích. Tato dábelská smlouva výsadních politických stran je kabinetní ukázkou, jak komunisté vyhověli nízké pomstychtivosti svých partnerů a vytvořili plán na opanování státu, zotročení lidu, zničení podnikatelské svobody a hospodářské i politické demokracie. Bez výhrad tento nástupní plán ke komunistické invazi do protikomunistického Československa zamítáme, odsuzujeme a prohlašujeme ho za podklad pro obžalobu komunistů a jejich pomahačů. —

„Proč myslíte, že jsme se sešli o svátku svatého Václava — kterého při tisíciletých výročí Antonín Svehla kázal nám slavit a uctívat — vite, proč se sešli sedláci? Aby v duchu chorálů národ nezahynul! Všude tam, kde pújde o svobodu vlastní a boj proti komunistům nalezne národ Republikánskou stranu připravenou!“

ZLOČIN A TREST

(Dokončení)

současné uvedl a dosadil všude mohutnou bolševickou pátou kolonu. Jeho osvobozené, československé hnutí bylo trojským koněm této kolony! Když pařížská policie na počátku r.1940 hledala zuřivě bolševického podzemního agenta Simona-Katze, byl tento agent skryt u pana Ripky na č.52 Rue Bourdonais. Agenti Kominterny cestovali s československými pasy a byli umisťováni jako demokratičtí Čechoslováci ve Francii, Velké Británii a Spojených Státech. Byli placeni z britských a amerických peněz prostřednictvím Benešovy vlády. Byli doporučováni jako experti do britského a amerického tisku a rozhlasu. Za to propagovali všude Benešovy Čechoslováky. Jeden pomáhal druhému a zdálo se, že pan Beneš udělal dobrý obchod s ruskými bolševiky. Všichni Benešovi stoupenci z druhého odboje byli nadšeni Benešovou velikostí a utužovali spojenectví s bolševiky jak jen mohli. A pochopitelně, plili na nás, na hrstku lidí, kteří viděli, že tato libánka skončí.

Pretože jsme správně předvíдали katastrofální konce i Benešovy politiky, udali nás Beneš a jeho společníci. Britským úřadům jako Nacisty nebo Komunisty. Britové nás uvěznili, ale když se přesvědčili, že udání bylo falešné, byli jsme všichni propuštěni. V květnu 1942 pan Juraj Slávik, Benešův ministr vnitra v Londýně, navštívil osobně britského Home Secretary Mr. Herberta Morrisona a žádal znovu o naše uvěznění, předstíraje lživě, že jsme ve styech s cizími mocnostmi. Mr. Morrison prohlásil Slávikovi (a znovu to opakoval v dopise), že nás dá okamžitě zatknout, jakmile pan Slávik mu poskytne důkazy o svém tvrzení. Pan Morrison čeká na ně dodnes! Pan Beneš, muž „dobré vůle“ a jeho společníci se neštíteli ničeho proti nám, kteří měli pravdu. To patří již k intelektuálnímu našim radikálních maloměstáků. Poněvadž jim nebylo dobře možno posadit do kriminálu i generála L. Prchalů, majitele vysokého britského řádu, snažili se ho mravně zabít v době války lživými novinářskými útoky. A přestali teprve až byli odsouzeni britským soudem.

Beneš dovedl svoji politiku s bolševiky (jejichž „morální a filosofická báse je táž jako u demokracie“) až do konce! V prosinci 1943 on — nikým nezvolený, neprávem za presidenta se vydávající a bolševiky podporovaný český levicový maloměstáček hráč s osudem národa — uzavřel smlouvu s ruskými bolševiky jménem našeho i slovenského národa. Uzavřel tuto smlouvu přes výstrahy britské vlády. My — tehdy organizováni v České národní jednotě v Londýně — jsme vydali Otevřený list, adresovaný Anthony Edenovi který sice nemohl ničeho změnit na skutečnosti, je však historickým dokladem toho, že v oné době existovala v světě hrstka Čechů, kteří si zachovali zdravý rozum a schopnost politicky vidět. Máme tu čest být jedinými Čechy toho druhu z roku 1943. Máme proto také právo kritického hodnocení věcí dnes. Nepřicházíme s radami po účinku.

*

Universitní profesor Dr. František Kovárna (jak se tato česká duše v Paříži podepisuje, aby bylo vidět její důležitost!) rozhořčuje se v témže listě v článku „Presidentův vzkaz“ nad komunistickou zradou, dává tím na jevo svou politickou nevědomost, neboť jediná strana z Národní Fronty v Česko-

slovensku, která neznala ničeho ze svých principů, jsou komunisté.

Kdyby naši leví maloměstáci s dlouhými přídomky si přečetli jen jednu z Leninových knih „Dvě taktiky sociální demokracie“, vydanou 1905, museli by si uvědomit, jak jsou krátkozrací. Lenin v této knize jasně a přesně vylíčil zásadní principy bolševické politické taktiky. Principy, na nichž ruští bolševici nikdy ničeho nezměnili a nezmění.

Lenin řekl, že bolševici musí bojovat v koalici se všemi stranami, včetně reakčních kadětů, za demokracii proti carismu v Rusku. Jakmile carism bude povalen, musí bolševici se všemi ostatními stranami obrátit ostří boje proti kapitalistickým kadětům za socialistickou demokracii. Při tom, že cílem bolševismu není liberální ani socialistická demokracie, nýbrž diktatura proletariátu, která v podstatě znamená diktaturu proletářského předvoje, komunistické strany. Lenin jasně vložil, že se bolševici musí spojit nejdříve se sedláky proti velkostatkářům. Jakmile budou zničeni velkostatkáři, že je nutno spojit se s venkovskou chudobou proti sedlákům. Učil, že je nutno rozdvíjet nepřátele, spojit se s jedním proti druhému a zlikvidovat všechny — jednoho po druhém!

Tuto taktiku uplatnili bolševici úspěšně v Rusku 1917 a v Československu 1945-48. V mnoha publikacích a zvláště v brožurě „The Protectorate of Czechoslovakia“ snažil jsem se vylíčit tuto taktiku snažil jsem se čtenářům doma ujasnit, kam je vede Národní Fronta. Co dělala vláda? Zavřela a mučila v Čechách každého, kdo šířil tyto publikace a mluvil vlády Národní fronty vyhlásil, že vláda požádá Britskou vládu o naše vydání jako válečných zločinců. A pletli dále již dost zmatené západní činitele levého zabarvení. V britském listě „The Economist“ pod jejich vlivem bylo řečeno dne 10. listopadu 1945: „Československo dlužno považovat za most mezi východem a západem.“ K tomu jsem ve zmíněné brožurce napsal: „Tato poznámka je typickou propagandou, kterou Beneš po léta pumpuje do hlav lidí v této zemi. Něco na tom pravdy je, pokud však já vidím, tento most nebude použit Brity jdoucími na východ, nýbrž ruskými bolševiky v cestě na západ.“ To jsem napsal v listopadu 1945 a vložil, proč tomu bude takto a ne jak si Beneš přeje.

Čeští „pokrokoví“ maloměstáci, neschopní vidět skutečnosti, blábolí ještě dnes o zradě komunistů. Zradil však jen Beneš a jeho ovce! Oni zradili a dokument své zrady podepsali v Košicích dne 5. dubna 1945. Oni zradili totálně všechny principy humanity a práva člověka i národů, když se usnesli zbavit občanství 3 miliony Sudetských Němců (mezi nimi milion těch, které pan Ripka ještě v r.1939 nazval bezměrnými hrdiny!) a 700 tisíc Maďarů. Oni zradili všechny principy demokracie, když se usnesli potlačit násilím stranu republikánskou (agrární) národně demokratickou a živnostenskou, předstíraje lživě, že tyto strany kolaborovaly s Němci. Oni nejenom zradili své principy, ale současně potlačili všechny živly v poválečném Československu, které celým svým založením byly protibolševické. A nejen to: oni jsou také přímo nebo nepřímo vinni nesčetnými zločiny, vraždami neviných lidí a krádež jejich majetku. Pravda, je mezi nimi několik lidí, kteří nesouhlasili a protestovali i doma proti tomu všemu. Je jich však tak málo, že tyto výminky jen potvrzují pravidlo.

MYSTIFIKACE

V 2. pol. září t.r. objevily se v britském tisku znovu zprávy o politických pohybech nár.—frontových poúnorovců. Dr. Krajina a nějaké anonymní zpravodajství zkrachovaných Čechoslováků rozzářili zprávu, že se v Londýně ustavila jakási Rada svobodného Československa. Prý jsou v ní představitelé stran Nár. fronty a nějací odborníci. Soukromě šeptáno, že s agrárníky v Paříži je už ruka v ruce a že v té „radě“ budou co nevidět. Ukázalo se však, že jde o planou sensaci a mystifikaci, poněvadž zpráva nebyla potvrzena ani Vilimovskou skupinou soc.dem., ani slovenskými demokraty. Tak už po třetí byla klamána veřejnost i tisk.

SVOBODNÝ ZÍTŘEK ?

Oni : Za Benešem svorně 'dem,
svobodu všem přinesem !
Já : To jste doma slibovali taky
a dnes — jsou tam koncentráky !

PROTI VĚTRU

Výnosnější než odboje
přízeň je rudé luzy.
Drdově táhnou do boje
usměnit české Musy!

Z PŘÍRODOPISU

Člověk-tvor lidský je politický.
Ze všeho nejvíce podobna mu opice.
O tom sporu není : obou vlastností opičení.
Ba, co více, najdeš to i v politice!
Výšinského kati život Rusům krátkí!
Opíčka — život Čechům krátkí Čepička !

JEDNOTNOU FRONTU

proti bolševismu!

Česká emigrace volá po jednotě. K čemu nám třeba jednoty a jak se sjednotit? Třeba nám jednoty proti totálnímu státnímu kapitalismu, který ruští bolševici neprávem nazývají komunismem a který byl českému národu nucen nasílit.

Je totalitní Sovětský režim jen českou otázkou? Nikoliv; tímto režimem jsou potlačeny všechny národy od Labe na východ, včetně národa ruského. Je tudíž třeba budovat každou národní jednotu s hlediska jednoty všech národů potlačených bolševismem. Tvořit jednotnou frontu proti bolševismu znamená, bojovat neúprosně proti každému, kdo se nesváří mezi potlačenými národy a pomáhá takto nepřímo bolševikům. Tvořit jednotnou frontu proti bolševismu znamená, přiznat každému z potlačených národů právo na plné sebeurčení, potlačit každý národní šovinism v jakékoli formě, bojovat za svobodu všech potlačených národů a za sdružení těchto národů ve federální celky.

Tvořit jednotnou frontu proti bolševismu znamená též bojovat neúprosně proti Československu, neboť slovenský národ si právem přeje, aby rozhodoval sám o svých věcech. Popírání tohoto práva falešnou fikci Československu znamená tedy sít nesváří mezi dvěma národy potlačenými bolševismem. Je to práce pro bolševism. Češi mají právo mluvit pouze za Čechy. Každý Čechoslovák je nepřítelem jak českého, tak slovenského národa a mimovolným pomocníkem bolševismu. Tato zásada je základem kamenem protibolševické jednoty Čechů a Slováků.

Bojující za jednotu všech národů potlačených bolševismem, musíme bojovat za protibolševickou jednotu vlastního národa, který byl politicky rozdělen a zmaten stranami Národní Fronty. Pravicové strany-agrářníci, národní demokraté a živnostníci — byly bezohledně potlačeny komunisty a jejich kolaboranty z Národní fronty již v květnu 1945. Agenti Národní fronty v těchto potlačených stranách znemožňovali jakýkoli odpor voličstva těchto stran a ztratili tudíž mravní právo mluvit i v jejich jméne.

Strany komunistických kolaborantů z Národní Fronty potlačily demokracii v Československu již květnu 1945, připravily půdu dnešnímu sovětskému režimu v Českých zemích a na Slovensku, tak jako leví sociální revolucionáři v koalici s bolševiky připravili půdu bolševické diktatury v Rusku 1918. Ke cti ruských levých sociálních revolucionářů musí být řečeno, že alespoň bojovali proti bolševikům, když poznali svůj omyl, zatím co čeští kolaboranti komunismu bezectně kapitulovali, jak o tom svědčí provolační národně socialistické strany ze dne 20. února 1948, v němž vůdcové této strany zakazovali svým stoupencům i zúčastňovat se jakýchkoli debat. Tito lidé zavedli své stoupence do bolševického jádra, načež zbaběle uprhli.

Tyto české politické strany ztratily jakékoli mravní právo na další trvání, neboť zavedly český národ tam, kde nyní je. Bojující za protibolševickou jednotu českého národa znamená bojovat neúprosně proti těmto politickým bankrotům i proti jejich pokusům, pokračovat dále v této zhoubné politice a tříšit znovu síly národa. Znamená to, najít nové formy českého politického života. Budovat českou protibolševickou jednotu znamená, vymýtit vliv těch, kdo jednou dovedli národ do Mnichova a po druhé do Moskvy. Tvořit jednotu proti bolševismu s kapitalanty a politickými bankrotáři by znamenalo vytvořit předem bankrotlou jednotu.

Jednota však znamená uniformitu. Rozličnost bez jednoty je anarchie, jednota bez rozličnosti je totalitarism. Poněchávající si rozličnost politických názorů zavazujeme se tímto společně bojovat proti společnému nepříteli, odstranit vše, co by společnému nepříteli mohlo sloužit k prospěchu, podřídit dílčí zájmy společnému cíli.

Vyzýváme všechny Čechy, aby s námi spojili své síly, aby podřídili všechny druhořadé zájmy jednomu společnému programu, kterým je: Jednota českého národa! Jednota všech potlačených národů! Federace svobodných národů!

V Londýně, dne 6. října 1948.

Dr. Karel Locher Vladimír Ležák - Borin
za Přípravný výbor České strany za Český Svaz Práce.
demokratické.

Stanislav Brzobohatý
za Organizační Svobodné české
mládeže.

Kapitán Boža

Byl náčelníkem kampu a chlapecký typ vojáka, nezátčeného zbytečnými problémy, leda vřelým slovanským citem k lidem a k svému národu. Už jeho způsob úniku z vlastní byl takový, že se o něm svého času mluvilo s obdivem nejen v rodišti kapitánově, ale i v Praze a po celém světě: přerazil svým osobním vozem hraniční závoře české i německé u Aše, maje po každé ruce jednu pistol. (byl závodním střelcem.) Jeho žena ležela v zradě ve voze na zemi se svým synáčkem a i ona držela v ruce zbraň. Naši celníci zpozorovali kapitánův předem dobře uvážený čin až když bylo pozdě. Němečtí celníci se postavili do cesty a zoufale mávali rukama, v poslední chvíli však uskočili, chytajíce se za hlavy. Lépe než kdyby stříleli, podotkl náš kapitán a s plnou rychlostí jel dál do Německ.

Kapitán Boža nebyl však jednotvárný muž, byl též schopný organizátor a dobrý psycholog. Jeho talent v tomto směru se brzy uplatnil, když založil nový, malý, už vybranější a svého času vzorný tábor českých uprchlíků v Norimberku. Našemu náčelníkovi se podařilo zmocnit nejen většího obřadního dvoráka, ale i nesváří a drobné hádky uvnitř tábora. Nejen dobrototu a spravedlnosti, ale i ráznosti a značným smyslem pro humor, který dovedl odzbrojit i největší rebelanty. Byl ovšem též věkově zralejší než většina z nás.

Nedostatkem Božova organizátorského talentu byl příliš přímocárý světový názor a značná dávka primitivnosti-vlastnosti, které ovšem přímo souvisely s jeho vojáckými a chlapeckými cnostmi a jsou vlastně nutným rubem takto utvářených povah. A kapitán Božovi (mimořádně hrdinovi 5.května v budově pražského rozhlasu) bylo možno časem závidět. Nikdy nepodleh návalu nezdravých a neodůvodněných citových hnutí a dovedl je lépe zharmonisovat a ovládnout než my ostatní.

Boleslav Zaloudek.

Souhlasíte s námi ? Pak tedy se přihlašte
za odběratele Č.B.!

SPRAVEDLNOST PRO J. A. BATU!

Nejdříve třeba se zmínit o tom, jak došlo k zápisu J. A. Bati na válečnou černou listinu. Přes dotazy na mnohých stranách se mi nepodařilo získat bližších informací o důvodech zápisu. Jistého obrazu o tom však možno nabyti z několika dopisů J. A. Bati, jejichž citáty zde uvádím. Z jeho listu redakci čas. "Nové Slovo" v Mor. Ostravě otiskují: "Msgr. Hála se rozkřikl na táboru lidu ve Zlíně, ale i tisk komunistů si pak stěžoval, že jenom naznačil, v čem spočívá zrádovství J. A. Bati. Napravil to tím, že označil Angličany, že to vědí. Ta černá listina! Dodnes za 6 let i dnes po jejím zrušení mně—navzdory mému úsilí a žádostem, aby mne postavili před soud a sdělili, proč jsem byl na listinu uvržen—nikdo neoznámil ani z čeho jsem obviněn. Ani za války ani po válce neprozradilo londýnské ministerstvo pro hospodářskou válku toto úžasné tajemství ani čs. vládě. Zatím už bylo i samo zrušeno, ale to proč se stále neví!"

V dopise Dr. Jaroslava Stránského v Praze píše J. A. B. dne 27. dubna 1946: „Neučinil jsem ničeho, čím bych si zasloužil černé listiny spojené. Nikdo dodnes neví, proč jsem byl na černou listinu uvržen osobně. Ba ani já sám toho nevím. Když ve francouzských odborných novinách v listopadu 1939 konkurenti jási, jak tentokrátě Batu podlomí, protože se postarají, aby přišel na černou listinu, obrátil jsem se na naše anglické advokáty a varoval je. Odpověděli mně, že mohu být bez obav. V Anglii je je spravedlnost na výši i za války. Nikdo nemůže být ve Velké Británii odsouzen, aniž by byl nejprve obžalován a slyšen. Nikdy jsem nebyl obžalován, nikdy jsem nebyl slyšen. Byl jsem bez obžaloby a bez slyšení dán na černou listinu. Dodnes nevím ani proč, ani kým.“

Také v dopise, adresovaném Msgr. Fr. Hálovi v Praze, píše J. A. B. dne 23. dubna 1946: „Vy víte, že jsem prosil vládu o pomoc v odbourání černé listiny. Poprvé v životě jsem vládu o něco prosil. Pan V. Beneš mně v r. 1940 na podzim vysvětlil, že p. prezident (Dr. E. B.) byl v Ministry of Economic Warfare intervenovat a že mu vysvětlili, že Bata je otázka hospodářská a nikoliv politická a aby se do toho nepletl.“

Soukromími dotazy bylo v Londýně zjištěno nade vši pochybnost, že zdejšími konkurenty firmy Bata nebyl J. A. Bata očerněn osobně ani před válkou ani za války u britských vládních činitelů a dokonce už ne u ministerstva pro hospodářskou válku. Zůstává tedy bez odpovědi první závažná otázka: kdo měl již na počátku války zájem na zničení J. A. Bati ve spojenecké cizině?

Jisto však je, že po válce bylo ještě úsilovněji pokračováno ve snahách J. A. Bati úplně zmizet i doma! Bylo k tomu použito všech možných prostředků. Nejdříve se tak stalo „znárodněním“ Batových závodů v ČSR za použití Dekretu o znárodnění průmyslu, který byl svémocně podepsán Dr. E. Benešem v říjnu 1945. Z firmy Bata Zlín se staly přes nos Národní podniky Bata. Čistkou provedenou za vlády Národní fronty bylo vyhnáno ve Zlíně více než 2.000 vedoucích osob a mnohé z nich zavřeny ve vězeních. Výsledek toho všeho byl, že za nedlouho byla promrhána tisícemilionová hotovost, připravená pro znovuvybudování závodů. Pracovní morálka mezi zaměstnanci byla podlomena a tím výroba zpomalena tak, že Národní podnik Bata potřebuje nyní k výrobě mnohem více lidí. Nutným důsledkem toho je zvyšování cen obuvi a pak zas menší obyt. Kdysi příslovečná výkonnost Zlína byla zmenšena a ještě více byla zasažena jeho vývozní schopnost. Je přirozené, že takto rozvrácený, ochuzený a finančně vyčerpaný Národní podnik Bata nemohl mít zdaleka hodnoty, kterou měl před válkou. J. A. Bata byl krom toho zabrán rodinný dům ve Zlíně i byt ve Společenském domě pro Klub přátel SSSR a jiné instituce, stejně jako zámek v Napajedlech.

Přesto vše ještě 27. dubna 1946 si J. A. B. cenil hodnotu znárodněných podniků v ČSR dosti vysoko, jak je vidět z jeho dopisu, adresovaného Dr. J. Stránskému v Praze. Píše v něm: „... kdyby se mnou chtěli účty poctivě vyrovnati, pak by asi nestačilo ani pět miliard v úplatu za dílo, které moje rodina a naši nejbližší spolupracovníci v padesáti letech národu přinesli.“ V Praze zatím vláda Národní fronty si byla dobře vědoma, jakou cenu má Zlín. Současně věděla, že nemá vůbec úhrady na proplacení náhrady dosavadnímu majiteli ve výši, jež by aspoň přibližně odpovídala hodnotě tohoto majetku. To byl důvod, pro nějž činitelé Národní fronty začali prohlašovat Jana Batu za nacistického kolaboranta. Dobře věděli, že jeho majetek propadne ve prospěch státní pokladny, bude-li odsouzen k dlouholetému žaláři.

Je smutné, že to byl kněz Msgr. Fr. Hála, ministr Lidové strany ve vládě Národní fronty, jenž na jaře 1946 vystoupil na veřejné schůzi ve Zlíně s tímto obviněním. J. A. Bata mu odpověděl dopisem z 23. dubna 1946, v němž píše: „Jsem ohromen, vida, že Vy, rytíř víry Kristovy, Jste se na veřejné schůzi snížili k vědomé lži. Nenaléznete ani jediného případu, v němžto bych byl kolaboroval s Němci. Víte-li jaký, ven s ním! Povzte jej před celým světem... Lhal Jste lidem ve Zlíně Monsignore o mém kolaborantsví—vědomě. Vydal Jste tam krivé svědectví proti mně... Za tyto oba hříchy Vás potrestá Pán Bůh. Možná, že se vysmějete, protože na trest Boží nevěříte. Já věřím. Snad Vám politická činnost vzala svědomí, jež jako kněz máte budit. Avšak zbylo-li Vám jaké, přejí Vám, abyste nezapomněl na tu krivdu, až se bude plnit zákon spravedlnosti Boží, který—já Monsignore jsem o tom hluboce přesvědčen—Vás i na místě mocného ministra republiky dostihne a postihne.“ Po Msgr. Hálovi vystoupili s podobným obviněním komunističtí členové pražské vlády Gottwald a Nosek. J. A. Bata se proti těmto nařčením ze zrady brání v listě Dr. J. Stránskému z 27. dubna 1946, v němž praví: „Zrádce je člověk, který učinil něco proti své zemi a národu. Kdo o mně něco takového tvrdí je pustý lhař. Pracoval jsem vždycky pro národ, nikdy proti.“ Dr. J. Stránský odpověděl v dopise J. Batovi, že se v ministerstvu spravedlnosti, které spravoval, nesetkal se žádným spisem, v němž by byl J. A. B. obviňován. V dalším schvaluje Dr. Stránský vinu za postup proti J. A. B. na poměry doma, uváděje řeči: „zemětřesení nezná slušnosti.“ J. A. B. mu v dalším dopise z 19. srpna 1946 odpovídá zase slovy T. G. Masaryka: „V revoluci a pro revoluci není dovoleno vše. Účel nesvětí prostředek. To platí všeobecně a to platí i pro revoluci.“

Na jiné tvrzení Dr. J. Stránského, že samo zlínské dělnictvo žádalo postátnění podniku, odpovídá J. A. B., že dopisy ze Zlína mu oznamují pravý opak. Dále mu připomíná J. A. B. že již v r. 1942 četl Uhlířovu brožurku z Londýna, kde bylo plánováno postátnění. Uhlíř byl členem Benešovy Státní rady v Londýně za války. Dr. J. Stránský v dalším textu

svého listu vybízí Batu, aby zpytoval, čím přispěl k národní katastrofě. J. A. B. mu odpovídá: „Každý člověk nalezná na sobě tisíc chyb. Avšak v mém poměru k vládám ČSR před Mnichovem chyby nenalezám. Vždy a všemi silami jsem podporoval vládu a varoval politiky před rozhodnutími, jež oslabovala. Vyráběli jsme mezi 1934—38 vše, co vojáci chtěli. Když Stáb žádal v r. 1936 nahromadění zásob surovin, mnoho majetných přehalo o ciziny s majetkem. Bata se nebál shromáždit za stamiliony surovin do ohrožené země. Vytýkali mně to trpce Angličané v r. 1940, když pak padly do rukou Němců.—Když hořela akce darů na obranu státu, přiskočil Jan Bata s dělníky a dobyl jí příkladem daru třiceti milionů úspěchu. Ministři mně děkovali slzice.“

Marné byly dopisy do vlasti, sevřené svěrací kazajkou Národní fronty. Nepomohly ani oprávněné poukazy na zásluhy a dobré činy z minulých dob. Rozkaz pražské vlády zněl: Odsoudit J. A. Batu! Rozkaz!—zněla odpověď veřejného žalobce. „A podle diktátorského Retribučního dekretu byla u Národního soudu v Praze podána žaloba na J. A. Batu. Napřed však muselo být zpracováno veřejné mínění doma i v cizině. Proto uspořádaly Národní podniky Bata tiskovou konferenci. Podle zprávy oficiální tiskové agentury ČTK ze dne 27. března 1947 bylo na ní oznámeno, že „dřívější majitel Jan Bata, který jest nyní brazilským státním občanem, bude odsouzen v řízení, které bude provedeno za jeho nepřítomnosti.“ Za vinu se mu klade, že na počátku války opustil s Göringovým svolením domov, aby se odebral do Jižní Ameriky a potom odešel spolupracovat s čs. odbojovým hnutím. Konečně, že „podporoval Němce, nacež jeho firma byla Spojenci dána na černou listinu.“

V této první veřejné informaci, za níž odpovídají nejen ti, kdo podávali zprávy na tiskové konferenci, nýbrž i v první řadě vládní orgány, jež k ní daly popud, je několik velmi zajímavých a důležitých bodů. Neprve se v ní praví, že Jan Bata „bude odsouzen.“ Než ještě byla podána žaloba a doručena obviněním se zde již veřejně vyhlásilo, že J. A. B. bude odsouzen! Dále se zjišťuje, že „řízení bude provedeno v jeho nepřítomnosti.“ Jak mohla vláda Národní fronty v Praze a její mluvčí na konferenci prohlásit něco takového, když členu téže vlády Dr. J. Stránskému bylo známo opačné stanovisko J. A. Bati. Byl přece o něm zpraven J. A. Batou v dopise z 27. dubna 1946, kterým oznamoval: „Myslím i opravdu vládu, že můj případ vyžaduje soud, pak jsem ochoten dostaviti se i k soudu. Postavím se rád soudu nezavíslých sudí, povolaných právníků, nestranníků.“

Podle zprávy ČTK byl J. A. B. obviněn, že opustil domov na počátku války, aby se odebral do Jižní Ameriky. Pravda je, že J. A. B. opustil domov mnohem dříve, než vypukla válka a že se neodebral do Jižní Ameriky, nýbrž do Severní. Dále se obviňuje J. A. B., že odešel spolupracovat s čs. odbojovým hnutím a podporoval Němce, třebaže vláda Národní fronty, zejména však Dr. E. Beneš dobře věděli, že to není pravda. Vždyť měli ve svých archívech spisy, které dokazovaly opak! Dr. E. Beneš si mohl připomenouti zvláště dopis Jana Bati ze dne 20. června 1942, z něhož uvádím: „Rád bych, abyste věděli, jako víte nejméně od prosince 1938, že já i naše podniky jsou k Vaší dispozici. V novém postavení našich amerických společností jsem zařídil, aby všechny zisky jejich byly odevzdány čs. vládě. Je to stejný postup, jaký jsem nařídil už v říjnu 1939, pokud šlo o podniky v Anglii a Francii a obou těchto imperiích.“

Také člen vlády Msgr. F. Hála se nemůže vymlouvat, že nebyl informován. Vždyť J. A. B. mu napsal 23. dubna 1946 o své spolupráci s čs. odbojem za poslední války: „A co se týká mého postoje k odboji. Mám doklady o tom, že Jste byl zpraven už ve Francii r. 1940 o mých krocích, aby podniky Bata ve Francii, Anglii a Indii dávaly Národnímu výboru, jenž se později proměnil v zahraniční vládu, prostředky, dostačující k vydržování celé vlády během války. Vysvětlil jsem Vám poznovu, co Jste bez toho věděli, ale zatajili. Odstředili Jste mne Vy, v Londýně, svým stanoviskem k černé listině.—Nemohl jsem se pak již ani zúčastnit nijak činně, leč za cenu rozmetání našich podniků doma a obětí života většiny mých věrných a drahých.—Avšak i přesto moje práce a naše podniky v zahraničí i lidé v nich se uplatnili v boji proti nepříteli způsobem, který staví Zlín na první místo mezi všemi městy republiky. Spočítejte si jenom kolik legionářů a letců dal Zlín prostřednictvím zahraničních podniků—srovnejte to s průměrem celého národa!—Spočítejte si jakou měrou, přispěly naše zahraniční podniky odboji a válečnému úsilí spojenců v celém světě. Jediný malinkatý podnikář v Jižní Francii poskytl během války 5.617.793 franky. Spočítejte si, co to dělá v Indii, Malaji, Africe, Anglii, Kanadě, USA, Brazílii, Chile, Peru, Haiti, Tahiti, Rhodesii a kdo ví kde... Bylo to hlavně moje peníze, jež tyto lidé dávali. A sice na můj příkaz. Znal Jste přece náš podnik natolik, abyste věděli, že máme v domě pořádek a že by se žádný vedoucí neodvážil vydávati na účely, kde je šef proti. Ba, že by se sotva odvážil vydávat bez mého souhlasu. Cesty politické demagogie jsou klikaté. Kdo chce psa bít, vynalezne třeba i takovou věc, jako že moji lidé v zahraničí vydávali moje miliony na odboj proti mé vůli, z osobního vlastnictví. Ale to je právě ta lež.“

Praha se nespokojila s touto propagační přípravou procesu proti J. A. Batovi. Je to vidět z přívalu informací, kterými byly zaplaveny v dubnu 1947 noviny po celém světě. Nejperfidnější, vyhlané ba přímo palčivé zprávy otiskovaly německé deníky v Sovětském pásmu okupovaného Německa. Uvádím jen dva citáty: „Neues Deutschland“ oznamuje 17. dubna toto: „Když nacisté předpádli ČSR sešel se Bata s Göringem a v souvislosti s těmito rozmluvami odecestoval do Spojených států. Odtud odeslal na vlastní účet do Německa loď s nákladem surové gumy. Potom Bata převzal osobní řízení své továrny na obuv v Americe a osvědčil se velmi brzo jako nesvědomitý vykořisťovatel tak, že americké úřady ho donutily, aby opustil Spojené státy, nacež se odebral do Brasílie. V průběhu celé války se zdržal poskytování podporu čs. odboji jakýmkoli způsobem.“ Také „Tägliche Rundschau“, orgán vojenského guvernéra SSSR v Berlíně, otiskla dne 29. dubna 1947 pod velkým titulem „Bata zrádce svého národa“ tuto zprávu: „J. A. Bata je obviněn ze spolupráce s okupační mocností a z podpory fašismu. Jan Bata, který st ujal koncernu v r. 1932 po smrti Tomáše Bati, konspiroval na svých cestách v Itálii a Japonsku s fašistickými vládami těchto zemí a plánoval reorganizaci ČSR podle německého vzoru. Po obsazení Československa odecestoval na popud Göringův do Spojených států a obstaral dodávku celého ložního nákladu surové gumy pro Němce v Norsku a zakoupil ji na vlastní účet. Ve svých amerických závodech

(Pokrač. na str.4., 1.sl.)

RUDÝ TEROR

Dvě ruce má člověk, dvě ruce má i rudý doktor Čepička. Jednou vztýčil na stožár vězeňské bílý prapor a tisíce zlodějů, násilníků, lupičů a vrahů i šmelinářů vykořilo z bran kriminálu do života. Těchto lidí se Čepičkova spravedlnost nebojí. Naopak! Soudružka Svermová zajásala nad novým přírůstkem straníků a soudruh Nosek poděkoval za nové aspiranty do svých gard, prořídilých čistkou a ranami mstítelů. Všichni jsou spokojeni: Sjedenitelský Gottwald, rudý doktor Čepička, zloději i násilníci, lupiči i šmelináři, spokojeno je i pražské Politbyro.

Gottwaldova amnestie! Čepičkova spravedlnost! Tisk, rozhlas, ministři, poslanci, komunisté, obrozená Národní fronta, zkrátka každý, kdo jen trošičku umí vládnout jazykem a perem, každý vynáší do nebe, opěvuje, vymýšlí a lže—o Gottwaldově amnestii. Proč otevřeli pražští mocipáni brány kriminálu? Dvě ruce má rudý doktor Čepička. V té druhé je odpověď!

Nad lidskou libovůli bdí soudce. Nad soudcem zákon a nad zákonem—absolutní spravedlnost. Člověk, soudce i zákonodárce věří, že absolutní spravedlnost je v rukou Božích! Jen v říši Sovětů nevěří na Boha. Tam byla po říjnové revoluci absolutní spravedlnost v rukou Leninových, dnes je v rukou Stalinových a zítra bude v rukou jiného bolševického diktátora. Tam statisíce a miliony odesly na smrt jediným skřtem pera jedince, jenž namísto svědomí má v srdci krvelačnou nenávist vůči těm, kdo nejsou dosti uctivi k jeho majestátu, vůči těm, kdo stojí v cestě uskutečnění velkého plánu—světové bolševické velleřie!

Rudí imperátoři jdou za svým cílem důsledně a musíme přiznat, že se jim plán daří. V důkladné vědecké přípravě nezapomínají opravdu na nic. Zvláštní důraz kládou na soudnictví, neboť jeho pomocí mohou nejrychleji a „zákonně“ odstranit a zničit své odpůrce. V semináři státního prokurátora Vyšinského, ředitele leninské a stalinické spravedlnosti, studují právníci z celého světa. Byli a jsou mezi nimi i studenti z dnešního Československa. Opouštějí Moskvu s dábelskými vědomostmi a přesnými pokyny o tom, jak ničit svobodu jedince i národa. Věří slovům svého Mistra, že jejich doba přijde! Věřil a dočkal se i absolvent Čepička—ministr spravedlnost, když udeřila jeho hodina!

V únoru t.r. setřeli komunisté poslední pozůstatky demokratického lididla. Tvář, kterou odhalili, promluvíla a řekla vše jasné iluzionistům v řadách nekomunistických stran Národní fronty, v národě i v světě. Není komunistů ani českých ani slovenských ani československých—jsou jen poslušné loutky v rukou moskevského vodíče!

Příprava a uchopení moci jsou dva základní předpoklady k panství. Ještě důležitější však je umět se u moci udržet! Chopil-li se diktátor anebo taková skupina moci násilím, mohou se udržet zas a jen násilím! To je nevyhnutelný následek každé násilné revoluce a to je také zároveň nejlepším ukazatelem a argumentem proti dnešnímu režimu v Praze, jenž o sobě praví, že je z vůle lidu! S lidem má však společný jen jazyk a ani to o mnohých nelze říci.

Kdyby dnešní režim v Československu byl z vůle lidu, připustil by bez obav svobodné volby; kdyby tento režim byl z vůle lidu, nepotřeboval by tisíce lidí zbavovat zaměstnání, a nepotřeboval by zvětšovat počet koncentračních táborů; kdyby tento režim byl z vůle lidu, nemusel by stavět na hranici hlídky se psy, aby se mu lid nerozšel!

Avšak dnešní pražští mocipáni jsou odhodláni se udržet každou cenu v sedle, kam se tak lebec posadí! Jsou odhodláni se udržet za cenu bezpočetných obětí těch, kdo mají odvahu ukázat na jejich pravou tvář, kdo nejsou ochotni pracovat pro imperialistické plány SSSR ani pro jeho loutky!

Stalinova spravedlnost nezná slitování. Nezná slitování ani spravedlnost Čepičkova. Státní soudy se rozjely na plno. Soudí se nespravedlivě, ale přísně. Opět se plní vězeňce a tábory. Takové tempo nebylo ani v době Protektorátu. Ani nacisté neodsuzovali nezletilou mládež a studenty k mnoha letům těžkého žaláře! To museli přijít v Praze k moci komunisté, ti komunisté, kteří po celém světě sabotovali téměř dva roky boj proti nacismu! Komunisté, s nimiž paktovali v Moskvě, v Košicích a v Praze dr. Beneš a strany Národní fronty!

Tisk a rozhlas přináší denně rozsáhlé referáty o procesech a rozsudcích Státních soudů. Stovky let žalářů a rozsudky smrti mají terorizovat mysl českého a slovenského člověka. Strašná je odlícená tvář komunismu! SNB, OBZ a Milice stráží na každém kroku. Neviditelné oči pozorují, neviditelné uši naslouchají a ústa udávají naseptávají za mrzký peníz jména vzdorných. Jako Damoklův meč visí nad každým děsivá hrozba—Sibír!

Jak že to říká Vyšinský v Moskevském semináři? „Váš čas přijde, soudruzi, nepříteli musíte vykořistit, říkáme: vykořistit!“ Velký Mistr se nemýlí. Stálo se tak, jak v Moskvě plánovali. Hodina absolventa Čepičky udeřila! Rudý ministr spravedlnosti vládně v dnešním Československu nad životem a smrtí. Má na mysli zářný příklad a poučení svého Mistra. Dvě ruce má rudý doktor Čepička a oběma rdousí spravedlnost!

S. Kučera.

Hrdina

Odhozená přítěž. V poslední době se mnoho případů, že t. zv. českoslovenští diplomaté, když je zahraniční ministerstvo povolá do Prahy „pro pohazení nebo drobné potrestání“ se hrdinně rozhodnou poutat v cizině a hlásí se horem pádem k československým komitetům, které o t. zv. poúnorové uprchlíky mají zájem. Pomocí novinářských styků se tyto zprávy obvykle dostanou do novin a rozhlasu a tak lidé, kteří sloužili bolševikům až do roztrhání těla dokud dobře platili, se stavají přes noc hrdiny dne a vynikajícími účastníky Národní frontovského odboje. V Posledních dnech tak učinil nám všem chvalně známý dr. J. Pauliny-Toth, naposled vyslanec lidové-demokratické ČSR v Římě. Jak je tomu dávno, co tento pan vyslanec byl spolu s námi členem Česko-Slovenské národní rady v Paříži, aby potom ruče přiskočil do tábora dr. Beneše. Byl za to odměněn členstvím v Benešově Státní radě v Londýně a po válce se stal horlivým zástupcem lidové demokracie. Ted ji zase opustil. Kolikrát ještě předsedláte, pane doktore?

Protestujeme! Organizace Svobodné české mládeže v Londýně zaslala tajemníkovi Spojených národů M. Trygve Lée protest proti pronásledování české mládeže pražskou vládou. V protestu se m.j. praví: „Kroky t.zv. ČS. vlády a jejich orgánů jsou v přímém rozporu s Atlantickou chartou, v jejímž jménu byla vedena válka proti totalitní diktatuře a pro niž miliony MLADÝCH lidí položilo životy!“

SPRAVEDLNOST PRO J. A. BATU!

se dostal brzo do potíží s úřady pro nesociální jednání s dělníky a r. 1940 musel opustit USA. Odešel do Brasilie, kde se doposud zdržuje. Za války navrhl Němcům, přesídliti československý národ v průběhu 30 let na Patagonské pampy, které měly být zavodněny a zindustrialisovány.

Stejně zřídlo informací prozrazuje zpráva dopisovatele deníku "New York Times": "Tvrdí se, že J.A.B. opustil CSR v r. 1939 a odjel do Bělehradu. Tam prý byl navštíven zástupcem nebožtíka Hermana Göringa, jenž vyjádřil politování Göringovo nad Batovým odjezdem. Uvádí se, že potom Bata navštívil Göringa a později odešel s německým cestovním pasem do USA. Tam, jak se tvrdí, spolupracoval s Německem." Ze znění této zprávy je zřejmo, jak opatrně stylisuje dopisovatel obvinění Jana Bati. Ještě opatrnější byl však tisk britský, jenž otiskl jen stručné zprávičky, z nichž pro posouzení uvádíme "News Chronicle" z 25. dubna 1947 jen dva oznamuje z Prahy: "J. A. Bata bude ze souzen 28. dubna. Jak oznamuje dnes čs. Národní soud jsou proti němu vznesena dvě obvinění z kolaborace s Němci." —Kdežto "Daily Telegraph" z 28. dubna hlásí z Prahy: "Zitřa začne zde soudní řízení s Janem Batou, jež bude vedeno v jeho nepřítomnosti. Je obžalován, že financoval Nacisty a plánoval deportaci Čechů."

Všimněte si červené nitě, jež se vleče celou touto propagační kampaní. Je jí snaha ještě před procesem vypálit na čele Jana Bati před celým světem Kainovo znamení, že zradil národ kolaborací s Němci. Situace v Praze byla taková, že dne 5. května 1947 se konala platnost Dekretu, kterým byly zřízeny Národní a Lidové soudy. Potom už všechny případy musely být souzeny před řádnými soudy a tam si přece jen vláda Národní fronty nebyla tak jista výsledku. Proces proti J. A. Batovi byl zahájen před Národním soudem v pondělí dne 28. dubna a musel být skončen do pondělí dne 5. května 1947. A v tom byla ještě sobota 3. a neděle 4. května! Rozsudek nad Batou musel tedy být vyneslen nejpozději v pátek 2. května a tak se také stalo. Není divu, že za takových okolností se dva soudci vzdali předsednictví takového "sodu" a proto byl vybrán generál justiční služby Dr. Sráček za předsedu. Pod jeho řízením, vojenským komandem byly smáhem zamítnuty všechny námitky obhajoby, jež namítala brazilskou státní příslušnost klientovu, jeho nepřítomnost a znemožnění obrany. Soud zamítl však také všechny návrhy obhajoby. Podle zprávy ČTK, uveřejněné 3. května 1947 v "Neue Zürcher Zeitung" žádala obhajoba, aby byli slyšeni svědci, kteří by potvrdili, že J. A. Bata venoval ve prospěch čs. odboje 15 milionů franků a 22 milionů korun. Nabízené důkazy nebyly připuštěny.

Jaký mohl být za těchto okolností výsledek procesu? Je patrné, že Jan Bata musel být odsouzen, aby mohla být vyslovena současně konfiskace jeho majetku. Důvody rozsudku? Na těch již tak mnoho nezáleželo. V cizině byl propagandou vzbuzen dojem, že Jan Bata je před soudem pro kolaboraci s německými nacisty a odsuzující rozsudek byl pouhou tečkou, jež měla před očima celého světa uzavřít případ. Kdo si povšimne v světě, jenž má mnoho jiných starostí, malíckosti, že Národní soud v Praze vzdor neslychanému neuklínil skandálnímu procesnímu řízení nenalezené obžalovaného vině ze zločinu, z nichž byl před světem obviněn? Propaganda z Prahy i obžalovací spis vinily Jana Bata z kolaborace s Němci t. j. ze spolupráce s nepřítelem za války, z financování nacistů a toho, že jim dodal na vlastní účet celý lodní náklad drahocenné gumy, nehledě k jiným obviněním, jako že za války navrhl nacistům, aby byl náš národ přestěhován do Patagonských pamp. Taz propaganda pak rozšířila zprávu, že J.A.B. byl Národním soudem v Praze odsouzen k dlouholetému žaláři, k ztrátě občanských práv a ke konfiskaci majetku. V Praze kalkulovali, že světové veřejné mínění nebude zkoumat podrobnosti a pod vlivem obou propagačních tažení dospěje k závěru, že J. A. Bata je viněn! Tak se stalo a domnělo nebylo již třeba sháněti rozpočtové úhrady na zaplacení náhrady za "znárodněný" majetek Jana A. Bati!

Pozastavil se někdo nad tím, že soud nenalezl na J.A.B. viny ani z kolaborace s nacisty, ani z jejich financování, ani z dodávky lodního nákladu gumy, ani z navržené deportace celého národa do Patagonie? Vzbudilo snad v světovém tisku rozruch to, že byl Jan A. Bata odsouzen k tak krutým trestům jen za to, že "veřejně se neprohlásil stoupencem zahraniční vlády za války?" Vláda Národní fronty kalkulovala správně. Nikdo si toho ani nevšiml.

Nežijeme zřejmě v dobách, kdy Dreyfusova aféra a slavná slova bezohledné Zolovy obžaloby "J'accuse!" plnila sloupce světového tisku. Rozčerené vlny nad Janem A. Batou se brzo uklidnily. Neujal se ho žádný z jeho dosavadních přátel ani doma ani v cizině. Neozval se žádný z těch, kdo z něho i jeho podniků po léta těžili a kdo se k němu lisali, když měl moc i prostředky. Neozvaly se —pokud vím—dokonce ani hlasy z jeho nejbližšího příbuzenstva a z kruhů jeho bezprostředních spolupracovníků, kterým přece J. A. B. po léta skvěle platil.

Ani Otevřený list Jana A. Bati z 21. května 1947, určený činitelům Národního soudu v Praze, nevzbudil ohlasu. Na věčnou paměť otiskují z této obžaloby J. A. Bati alespoň vyňatky: "Odsoudili jste mne v nepřítomnosti, vědouce, že mně nebyla doručena ani obžaloba, jak je pravidlem a zákonem v civilisovaných zemích světa. Znemožnili jste mi, abych obhájil svoji čest a majetek. Věděli jste —obhájci Vám to prozradili—že veřejný žalobce a udavači sestrojili obžalobu sedm let, i to, že mně obžalovanému nebyla poskytnuta ani lhůta jedné hodiny k vypracování žalobní odpovědi. Věděli jste, že jsem nabídl dostaviti se osobně, jakmile budu mít cestovní pas brazilský, kdyžžte v 1945 čs. úřady odmítly vydati mi pas československý. Odsoudili jste mne, vědomi si, že nemáte práva souditi podle revolučních dekretů občana cizí země. Znemožnili jste mým obhájcem, aby předložili Byli důkazy mé nevinny a předvedli svědky v můj prospěch. Byli jste si vědomi zmatečnosti a stranickosti jednání a vedení procesu, potlačování pravdy a nafukování viny a odsoudili jste mne."

Pravda, šedesátčtyři byl celkový počet "provinění," jež na mne vzneslo hejno udavačů. Ovobodili jste mne z viny, že jsem Odboj nepodporoval. Ty miliony mluvím samy za sebe a příliš mnoho lidí o nich ví. Osvobodili jste mne i z paklování s Němci. Odsoudili jste mne jenom za to, co jste vy sami žádný neucínili a co po vás nikdo ani nechtěl. Víte velmi dobře, že nešlo o spravedlnost, ale o persekuci. Slovo to, aby ve lhůtě —dané Dekretem—došlo ku mému odsouzení před Národním soudem, k vyslovení rozsudku a konfiskaci

majetku. To proto, že žádný řádný soud by takto souditi a rozsouditi nemohl a už dokonce ne podle mezinárodních zákonů.

Nebudete nikdy hrdy na své rozhodnutí. Do pátého kolena se ještě Vaši potomci budou stydět za to, že jste se k té komedii propůjčili. Měli jste za to, že jste odsoudili Jana A. Bata. Odsoudili jste však sami sebe, propůjčivše se ve funkci tribunů lidu k nezákonnosti a davšše průchod násilí namísto pravdy. Za to budete potrestáni kletbou ve svém svědomí. Uvidíte je zračiti se v očích svých sousedů a kolegů, kde naleznete opovržení, místo vážnosti, protože oni vědí, že jste se sami dopustili zločinu popření a potlačení pravdy před soudem, k němuž jste byli povoláni."

Jen jediný přísedící Národního soudu nalezl tolik odvahy, aby odpověděl. A co napsal—třeba opatrně—tento muž? Poslyšte alespoň počátek jeho listu J. A. Batovi z 12. června 1947: "Připouštím, že máte v něm pravdu. Chtěl bych Vám říci i v čem, ale jsem do jisté míry vázán slibem, který jsem jako přísedící složil. Připouštím, že celý proces co do strany formální—právní dobře nesedí, t. zn. co do možnosti řízení in contumacia. To je můj soukromý názor a uznávám tedy, že do jisté míry nebyly tehdy dány všechny podmínky pro zavedení takového řízení. Je jasné, že i tento fakt je sporný, ale přikláním se zde na Vaši stranu, aniž tím chci kritizovati to, že proces se vskutku konal. Vám se jednalo o faktum, že jste nebyl přítomen. Tvrdíte, že jste se chtěl dostavit. Nezblože se na mne, ale já vám to nevěřím." Po tomto slibném úvodu zanechává tento přísedící Nár. soudu procesní otázky a po výte, že J. A. Bata se vzdal tak lehce čs. státní příslušnosti a stal se brazilským občanem, obrací se k politickým věcem těmito větami: "Proč tvrdíte v zahraničí něco, co je zcela vymyšleno, co nemá reálný podklad? Škodíte nám všem, nejenom komunistům! Jsou u moci, ale není všechno rudé! Kdyby zde byl takový rudý terror, jak by se zdálo podle Vašeho psaní v brazilských novinách, myslíte, že bych mlčel? Že bych sklonil hlavu já a se mnou většina národa?" A končí: "Možná že mám poněkud odchylný názor, než projevil Národní soud, protože tam rozhoduje většina—nebyla komunistická." Škoda, že Vám to vše nemohu říci ústně, pochopil byste snáze mé stanovisko."

J. A. Bata odpověděl tomuto přísedícímu Národního soudu dopisem z 30. července 1947, kterým vyjádřil souhrně svá stanoviska k procesu i své politické názory těmito slovy: "Přišel jste k poznání, že jsem neměl býti souzen in contumacia. Doufám, že jste si udělal názor také na ostatní zřetele, kdy byli hrubě porušeny všechny tisícileté platné zásady soudnictví:

1. Nebyl jsem úředně uvědoměn o procesu ani k němu pozván.
2. Žaloba mně byla doručena až 4 dni po odsouzení.
3. Za čtyři dny byl promrskán—dva dny před ukončením platnosti Detribučního dekretu a platnosti Národních soudů—můj proces, v němž svědčili svědkové a doklady z celého světa, zatím co mým obhájcem odmítli jak svědky tak i důkazy mé nevinny. To nelze nazvat soudem, nýbrž soudní persekuci někomu nepohodlného občana.

Pochybujete, zda jsem se chtěl dostavit k soudu. Zeptejte se p. legačního rady Vladimíra Noska, zda jsem žádal prodloužení cestovního pasu československého už v prosinci 1945—a co odpověděl mému zástupci: "Jenom na cestu do CSR, nazpět ji už nebude potřebovat..." a pan vyslanec naznačil rukou akt oběšení. "Proč a kdo?" ptal se můj zástupce. "Vy nevíte? Přece komunisti s ním mají účtovat." Obávám se, že se dnes a v Praze pan leg, rada nebude pamatovat z téhož důvodu, pro který byste Vy mně chtěl mnohé věci říci ústně, avšak napsati je nemůžete. Avšak mohu Vám poslati přísežnou výpověď dotyčného. I mým dětem a ženě odmítli prodloužit pasy.

Nezbylo než hledati jinou vlast. Lehko—jak píšete? Inu Vy, pane přísedící, nevíte, jaké to je, vzdávati se občanství země, kterou milujete, byť nové občanství bylo čestné, výhodné a důstojné, jako je moje dnešní.

Děkuji Vám za názor, že není všechno ještě tak rudé. Poslední události při konferenci v Paříži, kdy čs. vláda jeden den přislíbila účast a po zásahu z Moskvy ji druhý den odmítla, ukázaly i těm, kdo nejvíce byli ochotni pochybovati, jak to doopravdy je.

Můžete to třeba nazývati agitací proti CSR. Avšak poslanec KSČ Steiner to řekl na plnou hubu v Karl. Varech. Je pánem CSR je Stalin a vlastní Čechů Rusko—nebo tak nějak. Vy to víte. Tyrdíte-li, že píšete proti CSR, čtete to z komunistických novin.

Já píšu a agituji proti komunistickým uchvatitelům CSR, tyranům jejího lidu, lupičům národního a osobního majetku, kteří dupají národní hospodářství i povahu národa do prachu, jako kdysi kopyta tatarských koní."

Jan A. Bata právem přešel obvinění, jimiž byl po světě ostouzen a z nichž pak byl osvobozen i stranickými soudem. Pokusil jsem se sám prozkoumat alespoň jedno z nich—dodávku lodního nákladu gumy Němcům. Nemám ještě dostatek důkazů, abych mohl s celou věcí na veřejnost. Podle toho, co již dnes vím, jsem přesvědčen, že kdyby jednou byla tato věc podrobně řádně vyšetřena, aby bylo zjištěno, kdo vlastně k této transakci dal osobní příkaz, ocitla by se na místě jména Jana A. Bati na soudní tabuli zcela jiná jména...

Jan A. Bata nerozvádí také zásadní otázku obvinění, z něhož byl odsouzen. Jde o jeho domnělé nebo skutečné odmítnutí, připojití se v cizině veřejně k t. zv. čs. odboji nebo-li hnutí za svobodu. Pomním vůbec otázku pravoplatnosti a legitimace tohoto odboje—po př. hnutí i později tak řečené Benešovy zahraniční vlády za války—po straně ustávně právní i politické. Chtěl bych se však zmínit alespoň krátce, zda je možno a slušno někoho stíhat i když tak neucínili. Nejde jen o to, zda se nepřihlásil veřejně—vždyť tolik lidí se hlásí ke každému hnutí po zárukou důvěrnosti a to z nejrůznějších důvodů, mnohdy velmi vážných a oprávněných. Jde však o to, zda vůbec možno nutit pod trestními sankcemi kohokoli, aby se připojil k nějakému hnutí—třeba totiž bylo později z těch nebo oněch důvodů v cizině uznáno, že vláda, která však sídlí cizí v zemi a nemá ani pld vlastního státního území ve své moci. Lze si představit větší pošetilost než tu, která by chtěla nutit kriminálně k veřejné přihlášce toho, jenž se přihlásil k součinnosti u vedení zmíněného hnutí, jemuž venoval miliony? A zvláště když měl vážné důvody proto, aby byla zachována důvěrnost jeho účasti? Příklad Jana A. Bati podává důkaz o tom, k

jakým téměř nepředstavitelným absurdnostem může dovést krkolomná akrobacie "vykladačů" sbírky zákonů a nařízení. Vydávající se za bojovníky za svobodu a demokracii proti totalitnímu, diktátorskému fašismu dospěli tito "vykladači" tak daleko, že nejen popřeli základ každého demokratického rádu t. j. právo na nesouhlas a opoici i její veřejný projev, nýbrž stihali strašným trestem i toho, kdo s nimi souhlasil a je podporoval, odmítuv jen vystoupit spolu s nimi veřejně, poněvadž k tomu měl vážné důvody. Čím se liší takto vykládaná demokracie od fašistické diktatury?

Jsou křivdy, o nichž se praví, že volají do nebe. Takovou byla zajisté křivda, které se dopustil v dobách pobělohorských pan Chodská, všemocný Laminger, na lidu českých Psohlavců, když poslal Jana Kozinu na šibenici. Jan Kozina-Sladký s oprátkou na krku volal v Plzni: "Lomikare, Lomikare; Volám Tě na Boží soud! Do roka a do dne!" A po Lamingerech brzo nebylo na Chodsku památky.

Když nemohli vládceové z pražské Národní fronty zničit Jana A. Bata tělesně, snažili se zničit aspoň jeho pověst. Také on volal po právu! Také on volal viníky na Boží soud! A Boží spravedlnost zasáhla i tentokrát. Netrvalo to ani rok a den. Kde je dnes zpuzpý Monsignor Hála? Kde jsou mocní ministři spravedlnosti Stránský a Drtina? Kde jsou tehdejší spolupracovníci komunistů z Národní fronty? Kde jsou prokurátoři, soudci a přísedící Národních soudů? Kde jsou všichni ti pomocníci krvelačných bolševických katů a zlodějů lidské etí i majetku?

Mnozí z nich již dnes pocítili mocné údery Osudu, pod jejichž tíhou opustili vlast. Většina z nich však stále ještě se psýní stavbou Kosičké Národní fronty a svou účastí na vládě v poválečné CSR. Žádný z nich neodpověděl na skromný dotaz českého emigranta v Českém Boji č. 4! Žádný z nich nelituje obětí své prohrané politické kariéry a nechce odčinit nespravedlnosti, které napáchal v dobách, úzké spolupráce s komunisty. Naopak většina jich se zoufale snaží zachytit stěbel dřívějších styků v cizině, drží se křečovitě svých domnělých mandátů a sedí na všelijak nahromaděných valutách. Nedovedou pochopit, že již dnes jsou z nich političti trosečníci a že zitra budou rádi, zachránili-li aspoň holý život.

Organisace Jana A. Bati vynaložila za války na Benešovu londýnskou vládu souhrnem na 80 milionů předválečných korun. Odměnou za to byl výsměch a potupné odsouzení Jana A. Bati. Členy kdysi londýnské vlády a pozdější vlády pražské Národní fronty Boží ruka již zasáhla. Věřím, že těžce dopadne i na bolševické vrahy a lupiče, kteří zůstali v Praze. Věřím, že dříve nebo později stihne spravedlivý trest každého, kdo za jidášský groš pomáhal zabíjet čest a dobré jméno Jana A. Bati, českého ševce. Nikdo neutěče! Boží mlýny melou pomalu, ale jistě.

SLOVENSKÉ POVSTÁNÍ

(Z paměti českého účastníka)

Co říci o této době, jejíž čtyřleté výročí je mezi 29. srpna a 28. října 1944! Asi to, co si nakonec mysleli ti zubožení vojáci, ustupující po rozbití povstalecké armády po pustých srážech hřbetů Nizkých Tater: "Na pravo pújdeš, zabít budeš —nalevo pújdeš, zahyneš!"

Není pochyby, že ti, kdo na Slovensku chystali povstání byli vedeni jedním cílem — udržet svobodné Slovensko, at již v rámci takovém či onakém. Konečně to chtěl také dr. Tiso a jeho stoupenci. Rozdíl byl v tom, že Tisův nepřítel č.1 byl bolševismus a č.2 Němci. Povstalci si císla přehodili a nepřítel č.2 — bolševici — se stal nepřítelem podle osobního přesvědčení. Slovenští komunisté jásali, většina ostatních si myslela — "Nu co, přijdou a odejdou," a tá zbývající část si říkala: "To je pěkné nadělení — bolševici. Pan Bůh nám pomoz!"

Tak mysleli i západní spojenci a proto slovenské povstání zblízka vypadalo podivně a špatně skončilo. Většina Slováků hrála chtíc nechtíc na Londýn a myslela si: "Však v svobodném Česko — Slovensku si svůj "stát uchováme." Při tom si nikdo na Slovensku neuvědomil, že Londýn v té době byl již příliš vázán Moskvou a podivné chování Moskvy se v zápětí ve slovenském povstání odrazilo, ale ovšem bez vlivu na zaslepené ctizádostivé čs. politiky i vojáky.

Moskva udělala veliké gesto. Mávla rukou a část armády, připravená ve směru na Krakov, se otočila k jihu a zabušila na Karpatské průsmyky. Na Slovensko byla pak poslána letecká stíhací jednotka a paradesantní brigáda. Fanfáry komunistů zahrály: "Jediný bratrský Sovětský svaz posílá okamžitou pomoc; západní spojenci poslali jen své mise!!!"

Přihlédněme blíže k tomuto gestu, které gestem zůstalo a to dokonce gestem, zabíjejícím dvě, ne-li tři mouchy jednou ranou. Jednotky, které se otočily a bez reptání umíraly na Dukle, byl převážně I.čs. Sbor. Piloti 16-ti stíhaček, poslaných na Slovensko, byli naši piloti z Anglie. 12. paradesantní brigáda byla čs. brigádou. Stíhačkám po 14-ti dnech došel benzin a Sověty z neznámých důvodů další neposlaly. Druhá para — brigáda, byla z neznámých důvodů napřed spěšně vržena proti Karpatům, ve 14-ti dnech těžce vykrvácela (ztráty pěších praporů 60%), pak byla po malých částech dopravena letadly na Slovensko. Ale ne celá, pouze dvě třetiny, asi 2.000 mužů; doprava místo tří dnů trvala celý měsíc. To znamenalo, že brigáda byla od počátku desorganisována a neschopna plného bojového výkonu. Místo trojnásobných dotací stříliva a zbraní, dostala sotva jednu a dělostřeleckého i minometného stříliva jen (Pokrač. na str.5., 2.sl.)

Recept na revoluci

Komunistická příprava února 1948 musí připadat každému politickému teoretikovi neobyčejně zajímavou. Mně osobně se to tak nejeví, protože jsem věci jako Čech příliš blízko, než abych byl oslněn technickým provedením této tragédie. Přesto musím komunistům přiznat, že zahráli svou roli bravurně a po dokonalém promyšlení každého pohybu. Jak si vedli na příklad s dělnictvem v továrnách je toho typickou ukázkou. Od samého počátku sázeli komunisté na ty, kteří se mezi námi vyskytují tak jako v jiných národech. Početili s lidmi, jež lze snadno ovlivňovat. Únor ukázal, že jich našli dost, i když na štěstí pro český národ jich byla a jest jen menšina. Technika, které komunisté použili, si však zaslouží bližší pozornosti proto, že něco podobného se stalo v roce 1917 v Rusku a mohlo by se opakovat i v jiných státech.

Začneme okamžikem, kdy přijela Národní Fronta do "osvo-bozené" Prahy. Situace byla tehdy právě taková, jakou si jen mohli rudí režiséři přát. Byli jsme v slavnostní náladě po pádu Německa. Lidé odcházeli z továren, kam byli posláni během války. Jiní se vraceli z Rajchu, kde pracovali za války na nucených pracích. Mnoho lidí — a právě těch energických — sedělo ještě v bývalých koncentračních táborech. V takovéto situaci, kdy nic nebylo ustáleno, začali komunisté připravovat svůj vzestup.

První starostí bylo, sehnat si domů starou gardu a udržet "ostatní" ještě chvíli v Německu. Bylo třeba budovat rychle posice. Kdo dřív přijde, ten dřív mele! Bylo nutno ihned získávat slabé lidi. K tomu je třeba pevných a vyzkoušených pracovníků. Taková zčásti přijeli z Moskvy anebo se pro ně rychle poslalo. Tak se stalo, že v červnu 1945 vyjel z Prahy první konvoj pro ženy, které byly vězněny v koncentračním táboře Ravensbrück. Skládal se ze dvou osobních vozů, v nichž jeli dva čs. důstojníci a ruský major, ze tří nákladních aut na dřevoplyn, jednoho autokaru, také poháněného dřevoplymem a jednoho nového nákladního auta, vypraveného "Rudým Letovem," jak byla tehdy přejmenována letecká továrna poblíž Prahy.

Výprava opravdu lidumilná, jenže zneužitá politickými exponenty. Rozkaz totiž byl: "Najděte a za každou cenu přivezte Zápotockého!" Za TÍMTO účelem bylo vypraveno auto Rudého Letova s posádkou pěti mužů. Zatím co ostatní vozy měly paliva na 300 km jízdy, "Rudý Letov" měl benzinu na dva tisíce kilometrů. Rudý Letov také Zápotockého našel po celodenní jízdě za Ravensbrück. V ženském koncentráku se zatím podnikala "příprava" na návrat domů. Vozy, vyslané z Prahy, nestály ani na těch českých vězňích žen. Vybrány tedy jen české komunistky a několik význačnějších komunistek jugoslávských. Rusové pochopitelně nespěchali, aby poslali ostatní svými auty. Zbytek musel pěkně čekat až na ně došlo. Tovaryši zato poskytlí ochotné dřevko, aby se auta dostala zpět do Prahy. To se ovšem netýkalo Zápotockého — ten měl o benzin postaráno. Vrátil se a s legitimací politického vězně se stal ihned předsedou ÚRO.

Další starostí komunistů bylo, udržet továrny v provisoriu než se zaběhnou jimi ovládané závodní rady. Dělnictvo se posílalo sem a tam. Kde to nešlo, začalo se manifestacemi a to v pracovní době. Komunisté toho potřebovali k svým cílům. Jakmile se totiž uspořádala manifestace, musely ostatní strany udělat totéž, protože by jinak komunisté přetáhli na svou manifestaci většinu těch, kterým se nechtělo toho dne pracovat. Když se takto manifestovalo dva nebo tři měsíce, vznikl začarovaný kruh. Žádná strana nechtěla vážně tento systém ohrožit, protože komunisté by toho byli zneužili propagacně poukazy, že ti a ti nechtějí "oslavovat" to a to. Proto mohli komunisté vždy poukázat na to, že ostatní strany manifestují také. To ovšem hnalo vodu na červený mlýn, neboť různí lajdáci si zvykali na státní podporovanou "ulejvárnu." Ten, kdo jim byl příliš blízko počtu manifestací, byl nejlepším přítelem! A to byli nesporně komunisté, neboť byli původci každé manifestace. Jiné strany se jen snažily udržet krok. Jenže komunisté byli lépe zorganizováni a dovedli strhovat svou demagogii, majíce maximální program. Škoda, že ostatní strany neměly dosti odvahy! Mohly se opřít o pověť dělníky, kteří viděli, kam manifestace dovedou naše národní hospodářství. S trochou odvahy a organizační schopností se dalo této komunistické taktice čelit. Nebylo však ani odvahy, ani potřebné energie, ani organizace...

To však nebyl jediný trik komunistů! Obratnou manipulací na trhu práce a hlavně vyháním Němců vytvořili umělé nedostatky pracovních sil. Když potom zaměstnavatelé chtěli pracovní síly, byli nuceni jít dělnictvu "na ruku." Znamenalo to především vyplácení "černých mezd." Je sice potěšitelné, zvýšili-li se výdělky — na druhé straně je to svrcholově nebezpečí, nemá-li zaměstnanec nebo dělník za vyšší mzdu co koupit. Není-li možnost nákupu zboží, ani zajištění úspor (a měnové reformy nikdy nezlepšily důvěru strádala), znamenají vyšší mzdy, že dělník může pracovat méně, aby dosáhl obvyklé životní úrovně, kterou stejně nemůže zvýšit. Méně práce znamená zhoršení pracovní docházky. Brzo bylo zřejmo, že jsou to zase komunisté, kteří stojí za touto taktikou. Našli se, bohužel, slabé charaktery, které nejen na to hřešily, ale jež se i domnívaly, že čím více budou komunisté kontrolovat naše hospodářství, tím více se budou moci vyhýbat práci. Umele vyvolaný nedostatek dělnictva měl ještě jeden následek: každý si rozmyslí propustit i dělníka s malým výkonem v-li, že nedostane pak už jiného. Nerad bych, aby vznikly omyly, a předem se ohražuji, kdyby si někdo chybně vykládal můj postoj k dělnictvu. Každému je to snad jasné, neboť dnes už i komunisté změnili svůj postoj. Ovšem až dosáhli svého a paralysovali vůli v továrnách. Dnes, kdy mají absolutní kontrolu, prohlašují, že lajdáctví a lenost nelze snášet.

Dnes se již komunisté nepotřebují opírat o slabé charaktery. Nepotřebují již demoralisovat dělnictvo. Dnes už nepotřebují živlu, které nechtěly pracovat, leč pomohly komunistům v únoru tím, že je podporovaly hlasitým křikem, nebo alespoň tím, že stály pasivně stranou. Dnes potřebují komunisté stachanovce! Proto začali zavádět "spontánní" brigády. Proto začali stíhat "dobrovolné" brigádníky, kteří nepracují tak, jak si to jejich dozorce přejí. Proto začali zavádět "čestné" hodiny přes čas. Proto se vyrojily "samostatné vytýčené" protiplány. Proto jsou u nás "slavnostní" směny každou neděli, pokaždé na oslavu toho nebo toho slavného státníka. Proto začali honit lajdáky a ulejváky na polích, v továrnách i v úřadech. Zajišťují se tím už také dopředu proti politickým sabotérům, kteří budou snadno pak označeni za nesvědomité pracovníky, bude-li toho třeba. Proto také zahájil pan Zápotocký čistku komunistické strany od těch, kdo tam vstoupili, aby se jim dostalo materiálních výhod. A proto

Slovenské povstání

(Dokončení)

zlomek. Normální, objektivní člověk by to nazval sabotáž na sabotáž.

Je pravda téměř každé noci kdy počasí dovolilo přilétaly ruské Dakoty (dodané Američany), ale většina zbraní, munice a výsadků byla pro ruské partyzány. Ruští partyzáni byli pak "klasou" samou pro sebe. S velením čs. armády v Banské Bystrici, na jehož čele stál gen. Golián, nespolečně pracovali a jeho rozkazy ignorovali. Dostávali pravidelný žold a fasovali potraviny jako vojáci, ale na frontě až na malé výjimky nebyli. Za to se potloukali za frontou a vyžírali slovenské vesnice. Tito partyzáni dokonce klidně vykrádali transporty pro 2. para-brigádu a co neukradli, zničili. Tak na příklad většina léků byla rozházena a rozšlapána po letišti Tri Duby. Velitel brigády byl nucen za nejtěžších bojů u Jalmy vytahnout četu (to znamená na frontě rotu!!) ostrílených automatiků a pověřit je hlídáním letiště s rozkazem ihned pálit proti zlodějům. K tomu nutno poznamenat, že některé zvláště slovenské partyzánské jednotky si počínaly dobře a mnozí jedinci se vyznamenali. Jak Slováci, tak Češi i Rusové.

General Viest, který přiletěl na Slovensko a byl postaven v čelo povstání, byl spíše salonní zjev a ne chlap-voják, který by udeřil na stůl a rozkřikl se — "A teď všechno na můj povel! Všichni budete poslouchat a bude se bojovat!"

Tu a tam se již v té době v Banské Bystrici říkalo, že je to spíše operetní povstání. Přemíra důstojníků v názežených uniformách vyváděla v bystrických kavárnách, městem se "flákaly" houfy vojáků, partyzánské štáby projížděly v rekvirovaných přepychových autech s děvkami a bednami lihovin. U hlavního velitelství se zakládaly nejnemožnější sekce: filmová, novinářská, propagační, osvětová atd. Začaly pranice a teplá místa. Politisovalo se a při tom se dobře jedlo a hojně pilo. Ale nebojovalo se!

"Situace je kritická!," řekl začátkem října 1944 na schůzce důstojníků 2. brigády její velitel: "Rusové chtějí, abychom přešli k partyzánskému boji a podrídili se jejich velení. Další možnost je probrát se k Rudé armádě. Londýn chce abychom se drželi: budeme se tedy držet, pokud to půjde."

Kdyby pomoc Spojenců bývala dostatečná a hlavně kdyby nebyla sabotována Východem, kdyby Londýn v čelo povstání postavil chlapa, který by vyhnal "ulité" důstojníky i vojáky na frontu a zavřel propagační trouby komunistů, bylo by vše jiné. S trochou diplomacie k Sovětům, bratislavské vládě i k luďákům, ba i k Němcům, horská pevnost středního Slovenska s výborně vybudovanými záseky a se 60.000 mobilisovanými vojáky a 10.000 partyzány, s 30 bateriemi děl, 40 tanky, třemi obrněnými vlaky a asi 35 letadly — se musela udržet!!!

Slovenské povstání bylo však Moskvou předem odsouzeno k zániku. Důvod byl ten, že v tomto povstání nekomunistické živly měly naprostou převahu. První z těch třech zabitých much Moskvou bylo potlačené povstání, které nemohli komunisté vydávat za své, druhou usazení silných partyzánských — komunistických jednotek na Slovensku a třetí zničení 2. para-brigády spolu s vykrvácením celého Čs. Sboru na Dukle. Většina uvědomělých Čechů, Slováků, Karpatských Rusů i Volyňských Čechů byla tak odsouzena k smrti. Tito vojáci nesměli říci pravdu a nesměli se vrátit jako osvoboditelé! Moskva ukázala na okamžik pravou tvář. Benešova londýnská vláda zas projevila naprostou neschopnost, odhalit a včas čelit nebezpečným intrikám SSSR.

Pravda, kterou nám odhalilo slovenské povstání, zůstává pravdou i pro dnešek. Napravo srázy neporozumění, nalevo nepřítel. Půjďme tedy rovně cestou pravdy, s napraženými zbraněmi, se silným srdcem a vírou, jako tam tenkrát ti vojáci na hřbetech Nízkých Tater, jako tam tenkrát, když povstání končilo v krvi.

Vít Pravý.

najednou ÚRO požaduje návrat k šestidennímu pracovnímu týdnu!

Systém, do kterého se u nás dělníci dostali, se začíná podobat sovětskému způsobu úplného vykořisťování dělnictva. Dlouhá pracovní doba, nastavená ještě "dobrovolnými" brigádami. Státem kontrolované mzdy ve státních podnicích způsobující životní standard, leč s rozdílem, který-ž není patrný na první pohled — je zásadní. Celková výroba na východě není zaměřena na rozmnožení spotřebitelských statků, nýbrž — směřuje cele k splnění sovětského zbrojního programu. Naše země se stává středoevropským arsenálem bolševického imperialismu! K obsluze strojů a k transportu je třeba buď dělníků nebo otroků. Otroci jsou pro rudé vláde levnější. Produkuje více než ti, kteří chtějí za práci spravedlivou odměnu. Lituji, že naši dělníci jsou obětí tohoto hospodářského systému. Je však nutno přiznat, že vinu na tom nesou právě mnozí mezi nimi. Jsem ovšem přesvědčen, že morálka většiny českého dělnictva je zdravá a že tato většina, na níž byl spáchán zákeřný zločin, zůstane věrna národu a demokracii i v situaci, do které byla přivedena politickým "vedením" a neodpovědnými živly ve vlastním středu.

J. V. Vysoký.

Otrávené studně

Jsou jimi české školy, jež otravují českou mládež, naději národa, budoucího nositele české kultury i politiky. Komunisté záměrnou taktikou zmocní se v státě, do něhož se chtějí vpašovat, nejdříve klíčových posic. Jsou to ministerstva vnitra a školství. Prvním ovládnou policejní aparát a získají rozhodující mocenské prostředky ve státě. Školstvím plánovitě formují nové generace. Tato druhá činnost jest snad ještě nebezpečnější než první. Stromy se těžko ohýbají a proto přítomnou generaci možno jen zastrašit anebo umlčet. Podajnou duši mládeže však lze z velké části snadno usměrnit, použije-li se obratných metod. Mladí je výbušné a nekritické. Nedomyšlí problémů do důsledků, nahodí jen na rychlo zkonstruovanou formu celkového názoru, podepřenou o autoritu, a světový názor je hotov. Teprve životním zráním člověk tyto názory mění, opravuje neb opouští. Zná to každý z nás, ale tím se na tomto problému nic nemění. Mládež stále nastupuje a proto dnešní problém otrávené mladé generace u nás doma je vážnější než si kdo myslí.

Je to otrava davová, kterou je možno léčit jen individuálně. Při největším úspěchu vždy zbude jistý počet nepřesvědčených a tajně setrvá v zakázaném a potlačeném učení. K věrnosti přistoupí tajemný vzor a tento stav myslí je tím nebezpečnější. Tak tomu bylo a bude. Dějiny vývoje lidstva a jeho myšlení podávají tisíce příkladů.

Násilím se tedy naše mládež z této opiové otravy nedostane. Úspěchu lze dosáhnouti jen použitím téže obratné taktiky, kterou jed byl naočkován. Není ovšem vyloučeno, že vždy zůstane nějaké utajené ložisko, kam protijed nevnikne a tak není vyloučeno, že nějaká buňka budoucí negace bude zde stále. Proti tomu ovšem nelze nic dělat, toť zákon vývoje. Problém toliko je, jak zamezit vzrůst této negativní buňky a jak ji izolovat, aby její rozvoj v budoucnu trval co nejdéle. I po úplném vymýcení bolševismu zůstanou pravděpodobně ve východní Evropě v platnosti některé reformy, jež s malými změnami se stanou skutečně prospěšnými. Tak dějinná stopa kudy krácel komunismus, zůstane na dlouho zachována. A jak tomu již bývá, jednotlivci i celé lidstvo rychle zapomíná. V paměti zůstane jen to dobré a s odstupem doby se minulost zidealizuje. Tak zůstane vždy ještě dost "zárných příkladů," o něž bude "utajená buňka" opírat své vnitřní přesvědčení. Přenechme však příštím generacím starost o tuto buňku a vraťme se k našemu problému.

Zavedení jednotné střední školy u nás je to čertovo kopytko! Jest pravda, že udržování občanské /měšťanské/ školy a nižších tříd škol středních jest s hlediska učebné osnovy vlastně třetím školstvím. Vše sjednocující bolševism v tom vidí jen "buržoasní kastovníctví" mládeže na obyčejné školáky a studenty. Rozdíl mezi školou občanskou a nižší střední však netkví jen v stejném rozsahu učebné látky, nýbrž a zejména v účelu a prostředí. Mládež nižších tříd škol středních má na zřeteli studium a postupem do vyšších tříd jest od počátku vedena k intenzivnějšímu studiu. Žák má ovládnouti učebnou látku, aby si mohl zvolit některé odvětví učiva za příští zaměstnání anebo, aby je sám vědecky počal pěstovat. Škola občanská však předkládá tutéž látku jen jako přehled všeobecné vzdělanosti, potřebné pro jakékoliv zaměstnání a nemá ani v úmyslu vésti k intenzivnímu studiu předkládané látky.

Zavedením jednotné školy nepozvedne se úroveň školství. Naopak "středoškolská atmosféra" zmizí a "výběr" budoucí inteligence půjde jiným směrem, nejspíše podle tatínkových styků a jeho politicko-stranické posice. Mládež bude podávána učebná látka v záměrném zabarvení. Budoucí inteligence se bude rekrutovati z dorostu, vychovaného spolehlivě stranicky školou i rodinou. Ovšem konečný cíl této výchovy příští generace je vyhlazení pojmu rodiny.

Školská výchova jde ostatně rychlejším tempem než si uvědomujeme. Proto nebezpečí pokřivené výchovy mládeže je daleko větší. Škola ovlivňuje denně a během čtyř let mládež mezi 10-14 léty a pouští ji zpracovanou do víru života. Jsou to léta pro celý budoucí život nejdůležitější. Podávanou látku prvního kulturního rozhledu přijímá totiž každý vyvíjející se jednotlivce se současně se rozvíjejícím intelektem velmi intenzivně a s úctou k autoritě. Přijímá vše jako pravdu, neboť není u něho ještě vyvinuta kritičnost. Z takto podané a

(Pokrač. na str.6., 3.sl.)

KOVÁŘ UMÍ KOVAT

V kovárně se kovou hřebíky, v pekárně se pekou rohlíky. Epigramy nevyrabí žádná. Ani kovárna, ani pekárna, pane Kovárna!

L. P.

Z DOMOVA A ZE SVĚTA

Cistka nad čistku. 24. září se sešla za předsednictva dr. O. Johna, předsedy "Národního shromáždění," komise pro očistu veřejného života při Ústředním akčním výboru NF k ustavující schůzi. V zahajovacím projevu pravil dr. John m. j.: Skutečností je poslední doby potvrzují, jak také naše vnitřní reakce se stala aktivnější a jak se pokouší rozvinout plnou sílu své třídní nenávisti a ofensivy. Právě proto otevřeně a jasně znovu říkám, že jsme boj přijali a povedeme ho!

"Sjednotitel" Gottwald na Krymu. Noviny píší, že na dovolené. Ve skutečnosti měl v Kremlu tajná jednání se Sovětskými vůdci. Byli přítomni i Dimitrov, Anna Paukerová, polští, maďarští a jiní vedoucí bolševici. Jednalo se prý o přivítání států za Železnou oponou k SSSR.

Už je to tady! V dopise Ústředního výboru KSČ o pro- věrování se praví, že cílem komunistické strany je vytvoření Československé socialistické (rozuměj bolševistické!) republiky.

Jakpak je to parlament? Koncem září bylo oznámeno zatčení Josefa Kucha, údajně agenta americké CIC, který prý dostal za úkol vyhodit do vzduchu budovu pražského parlamentu i s poslanci.

Další koncentráky! Koncem roku 1946 napočítal člen Britské Dolní sněmovny v Československu celkem 52 koncentračních táborů. Jejich počet zřejmě nestává. Proto jsou zřizovány tábory nové. Předseda vlády dostává stovky telegramů, aby se zřizovaly. Prání pracujícího lidu se musí vyhovět!

Krev kape z Cepičky. Na okresním sjezdu KSČ v Chrudimi prohlásil ministr spravedlnosti Čepička: Nebudeme trpět, aby kdokoli urážel naše spojence. Každá urážka Sovětského svazu, lidově-demokratických zemí, každá urážka představitelů těchto států bude potrestána. Stejně tak bude stíháno rozšiřování vymyšlených zpráv. Rozvrtníci bude možno zbavit státního občanství, protože ten, kdo rozvrací, přestává být občanem tohoto státu.

Nový zákon na ochranu republiky? "Vláda" podala již "sněmovně" v konečné úpravě významné návrhy zákonů, jimiž se proti dosavadnímu stavu podstatně zvyšuje ochrana státu. Je to vládní návrh zákona o státním soudu. Nejde tedy ani tolik o republiku, jako o komunisty!

Jen komunisti umí dojit! Aby se, zamezilo nedbalým do- dávkám mléka, rozhodlo ministerstvo zemědělství, že nespo- lehlivým sedlákům budou odebrány dojnice a dány spo- lehlivým soudruhům k správnému dojení. Dodávka mléka tak bude zajištěna.

Se slávou přišli — nenávidění odcházejí. Jihoslovanskí učnové a studenti se vrátili do Jugoslávie, protože byli v ČR pronásledováni za svou věrnost Titovi.

Boží mlýny... 7. září t.r. byl Vrhenským vojenským soudem v Praze odsouzen gen. Bartík na 5 let do těžkého žaláře, pro poškození chodu ministerstva vnitra.

Archiev biskup dr. Josef Beran vyloučen ze Svazu bojovníků za svobodu. Bylo to oznámeno dopisem předsednictva Svazu jako odpověď pražskému arcibiskupovi, který veřejně označil ministra Plojchara za příslušníka německé národnosti.

Lid už toho má dost! Právě soudruh Slánský (taký "Čechoslovák") na Kladně: Kdo chce mít nekld, sklídí bouři. Kdo se pokouší rozvracet lidově-demokratický řád, bude nemilosrdně rozdrčen! Také Zápotocký nezůstal pozadu. Též dne řekl v Plzni: Vurujeme! Všeho do času! Do- vedeme-zakročit proti rozvracím!

Dvakrát Nejedlý: Často se cituje Masarykův závěr "Světové revoluce": Ježíš, ne Cesar! Ano. Ježíš je ideál, je cíl. Ale aby mohl být uskutečněn, je třeba někdy i Cesara. - - - Je jedna jen naše republika, lidová, k socialismu jdoucí republika. A její občané budou jejími pravými, dobrými občany, anebo ta vůbec nebudou. Skodit republiče, ničit republiku-nikomu nedovolíme. Pod žádnou záminkou ne. Ani ne pod záminkou náboženství nebo církve.

Cistka v Sokole. 21. září se zasedala Sokolská komise Ústředního akčního výboru, předsednictva bratra Alexeje Čepičky a za účasti řady členů, činovníků ČOS se starostou br. J. Truhlářem v čele. Komise projednala jednomyslně souhlas s tím, aby se dokončila očista Sokola od zavlíklých nepřátel lidově-demokratického řádu urychleně a s veškerou rázností, aby se mohlo pokračovat k úspěšné výstavbě sjednocené tělovýchovy v Sokole. Sta členů Sokola po celé republice bylo vyloučeno a zbaveno funkcí.

Brněnští Sokoli odsouzeni. Původci moravsko-slezské sokolské resoluce, odsuzující lidově-demokratické zřízení v ČR, byli odsouzeni dne 24. září v Brně. Antonín Závist do tuzého vězení na 6 měsíců, Bohumil Pekárek, dr. Ladislav Sálek a Marie Dvorníková na tuzého vězení na 4 měsíce. Čest a sláva těmto bratřím, kteří proměnili v čin velké heslo: Přeskoč, přelom, přelom-nepodléž!

Mezi východem a západem. Hlavním jevištěm světového dění v minulém měsíci byly opět konferenční sály. V Moskvě, v Berlíně i nyní v Paříži. Moskva se zase pokoušela o jeden ze svých triků nervové války, když napřed vzbudila naději na Západě a pak poručila maršálu Sokolovskému, aby "zvyšil cenu za mír." Jenže se to nepodařilo a pěkně promyšlený plán selhal, když západní spojenci žádali, aby byly dodrženy sliby pana Stalina.

Těsně před zahájením debaty o Berlíně v UNO, kde byl předložen západní protest, přišli bolševici s novými návrhy: nejdříve opakovali s menší obměnou svůj starý požadavek, aby se napřed zničila atomová puma a pak teprve aby začala fungovat dozorcí komise; na papíře měla být tato komise usazená zároveň se zničením atomových pum v Americe. Spojené Státy ovšem dobře vědí, jakou cenu mají smlouvy s diktátory a že by usazená komise asi těžko fungovala v Rusku, jakmile by nebylo už atomických zbraní.

V této spojitosti stojí za zmínku postranní Sovětská hra s atomovou pumou. V komisi UNO začali jejich zástupci znovu opakovat nářky a výhrůžky, že už "mají také atomické zbraně" a zároveň zahájili pomocí senseacechtivých novin kampan, že prý už opět někde v Rusku vybuchla atomová puma. Zdá se, že by si bolševici počínali jinak, kdyby opravdu měli atomickou výzbroj. Manévr je zaměřen na zastrašení a současně k setření dojmů, že se Rusko bojí, který mohl vzniknout z toho, že SSSR najednou přichází s nějakými návrhy. Touto taktikou mělo být hlavně prokázáno, že Sověty si přejí mír, přesto že se války nijak nebojí. Vždyť Stalin nabídl novou schůzku čtyř ministrů, což to není dostatečný důkaz o jeho mírumilovnosti? Na Západě však nezapomněli, kolik schůzí a porad už bylo skončeno bez výsledku a že takto získaného času využívali komunisté jen k dalším a dalším útokům. Proto tentokrát jasně od- věděl, že napřed musí SSSR zrušit blokádu Berlína, kterou protiprávně zahájilo, a pak že se teprve bude jednat! Ukáže

se, jak daleko půjde Rusko ve své kampani, kterou chce získat čas. Jsou hlasy, které tvrdí, že nakonec vystoupí Stalin jako velký mírotvůrce a že dosavadní nejistota potvra. Značná část světového tisku ovšem připravuje své čtenáře na něco docela jiného.

Západ se organizuje. Konferenci jiného druhu byla jednání představitelů západně-evropských států, která skončila vytvořením ústředního obranného štábu, v čele s britským maršálem Montgomery. Komunisté se snaží všemožně rozbít toto spojení. Západní Evropy a to jak hospodářsky (neu- stálými útoky na Marshallův plán a stávkami), tak i vojensky. Komunisté v Anglii se snaží na př. rozkládat a ztěžovat nové odvody provokacími a pouličními demonstracemi. Dopadá to zde s nimi zpravidla dosti špatně: nezakročili-li policie a neujme-li se jich dosti rychle, dostanou od lidí prostě napráskáno. Přesnice všude nekvetě...

Budou ve Francii volby? Podle zpráv britského tisku prý americké kruhy požádaly důrazně francouzskou vládu, aby uspořádala co nejdříve volby, jak nařizuje zákon. Francouzská vláda, jak se zdá, se brání těmto volbám v obavě, že by přinesly vítězství straně generála de Gaulle.

Španělsko spojenec USA? Americká vojenská mise měla v posledních dnech neoficiální porady ve Španělsku. Současně dli v Madridě američtí politici James Farley a senátor Gurney. Oba se sešli s gen. Franco a vyjádřili naději, že vztahy mezi Španělskem a USA budou urovnány bez průtahů. Farley pravil, že stanovisko Španělska vůči bolševismu je obecně známé a že by tento stát byl důležitým spojencem, kdyby v budoucnu vznikly potíže. Dodal, že by mělo dojít k nejužší spolupráci mezi španělskými a americkými vojenskými silami a že lid v USA nemá dbát kritik levice.

Volba prezidenta v USA. Ve Spojených Státech je v plném proudu presidentská volební kampaň. Podle předpovědí většiny amerických i neamerických komentátorů je téměř jisto, že bude zvolen guvernér Dewey. President Truman nemá prý mnoho nadějí. O vyhlídkách pana Wallace se mnoho nemluví.

Hlídky Č. n. skupin

ČECHŮM V RAKOUSKU!

Česká národní skupina v Rakousku vytvořila se jako součást Českého národního výboru v Londýně v přímém důsledku únorových událostí ČR. Není jí dána zatím možnost provozovat politickou činnost a omezuje se proto na vytvoření pevných vzájemných styků všech povětivých Čechů, ať emigrantů nebo v Rakousku usídlených, kteří, pociťující odpor proti vládě kominternou ustanovených samozvanců v naší vlasti, jsou odhodláni dáti veškeré síly a schopnosti do boje proti bolševickému barbarství i teroru a přispěti tak k návratu zákonitého a právního stavu v naší zotročené vlasti na základě křesťanské tradice a západní civilizace českého národa.

Respektuje světoznámou slovenskou národu, uznává Česká národní skupina v Rakousku plné právo Slováků na vyřešení státního problému tak, jak si toho slovenský národ žádá a jak bylo v Londýně zástupci obou národů sjednáno. Vzhledem k společnému nepříteli i obtížím i k téměř stejné cestě k obdobju cíli nabízí Česká národní skupina v Rakousku slovenské emigraci ruku k společnému postupu bez jakýchkoli výhrad a předpokladů pro budoucnost, jsouc přesvědčena, že spojeními silami bude možno spíše odstranit mnohou překážku na trnité cestě k opravdové svobodě obou národů.

Poukazuje na provolání Českého národního výboru v Londýně a jeho předsedy gen. Lva Přehaly, uveřejněné v č. 1 "Českého Boje", vyzýváme všechny Čechy v Rakousku, aby se přihlásili k spolupráci na některou z těchto adres: CNSR, Bad Aussee, Postfach 5, ZCNSR, Steyr, Postfach 32, OCNSR-Inn, Innsbruck-Mühlau, Postfach 31, FCNSR Unterach am Attersee, Postfach 41; další adresy budou následovat. Čtěte a objednejte "Český boj" a širte jeho myšlenky! Nezapomínejte dlužní předplatné, ale uhradte je připojenou složenkou, kterou si můžete též vyžádati, na adresu "Ameurop", Unterach am Attersee, Postfach 41. Toutéž složenkou možno poukázat i dary pro Českou národní sku- pinu v Rakousku. Budte střídí, pokud to Vaše finanční situace dovoluje; jedná se o boj za svobodu národa. Vaše dary jsou přísně zúčtovány a kontrolovány.

V září 1948. Vedení České národní skupiny Rakousku.

Z ČNS V NEMECKU

Zjistili jsme znovu, že některé skupiny, případně jednotlivci se vydávají v Německu za spolupracovníky Českého národního výboru v Londýně, jehož předsedou je generál Lev Přehala. Označují se tak proto, aby za tím nebo jiným účelem těžili z neomezené důvěry a čistého jména, jež gen. Přehala požívá doma i v zahraničí. Upozorňujeme proto znovu, že v Německu jediným oprávněným činitelem ČNV v Londýně jest Česká národní skupina v západním Německu, jejíž představitelem a současně zástupcem ČNV jest Vladimír Pekelský, München 9, Postfach.

Z REDAKCE A ADMINISTRACE

K historicko-politické studii "ČEŠI A NEMCI," kterou jsem uveřejnil v posledním č. "Č.B." došlo několik závažných dopisů a to jak od našich čtenářů, tak i z německého tábora. Dopisy budou uveřejněny-alespoň ve výňatcích-v příštím čísle. Dr. K. L.

Vyřizování korespondence pokročilo do té míry, že-kromě 60 dopisů z poslední doby—byla vyřizena korespondence, adresovaná redakci. Dozvěděli jsme se však ze sprátené strany, že v některých uprchlických táborech v Německu a Rakousku byli našimi odpůrci- zvláště v měsících květnu, červnu a červenci-odcizováni naše dopisy a ničení, nebo do- konce otvírány a zneužívány! Příslušníci a vedoucí stran zkrachované Národní fronty osvědčili tak znovu, že jsou totalitními, bolševickými a fašistickými policejními stvůrami, které jsou prostě všeho schopny. Žádáme všechny naše přátele, kteří nám v těchto měsících psali z táborů a marně dodnes čekají na odpověď, aby nám oznámili dnešní adresu a podali zprávu, kdy dostali náš poslední dopis.

Dopisovatele a přispívatele žádáme znovu, aby psali po- kud možno strojem anebo alespoň hůlkovým písmem, obřádku, po jedné straně papíru. Všechny příspěvky budtez stylis- ovány co nejstručněji! Redakce si vyhrazuje právo, zkraco- vati příspěvky podle své úvahy. Neobjednaný rukopis se nevrací!

Upomínáme všechny, kdo ještě nevyrovnali předplatné, aby tak učinili během tohoto měsíce, jinak dodávka časopisu bude zastavena! Předplatné v Německu a Rakousku buďž

Zahr. vojáci rokovali

Sešli se v Londýně 17. září t.r. Schůze trvala pět hodin. Za tu dobu se již dá něco říci a chvála pánuobu naší vojáci to řekli počtíve a od podlahy. Nejvýznamnější na jejich pro- jevech byla touha vyjetí a odhalit potvra, kdežto naopak snahou jejich zatimního starého výboru bylo — tuto pravdu zastřít.

Starý výbor představovali: předseda Holub, tajemník Polák a za legionáře dr. Lev Sychrava. Za zlatý hřeb večera lze označit prohlášení předsedy Holuba, že i pro budoucnost se pokládá za předsedu (z titulu kontinuity) a že sdružení zahr. vojáků v Londýně může být pouze odbočkou, jejíž členové nemají právo sesadit zvoleného předsedu! Zahraniční vojáci projevíli totiž předsedovi naprostou nedůvěru a v krátkých projevech mu sdělili, že dělal stranickou politiku, choval se nestatečně, o prosazování prav vojáků se nestaral, na frontě nebojovál a že svou činnost jen předstírá stejně jako tajemník Polák.

Mistopředseda Č.O.L. dr. Lev Sychrava neoprávněně vyzval přítomné, na počátku svého projevu, k uctění památky dr. E. Beneše. Z dalších projevů vojáků bylo patrné, že na něj mají svůj zdravý názor a že se nedají nikým znásilnit. Tázali se na př. dr. Sychravy proč dr. Beneš nepovolal v únorových dnech armádu, když byl k tomu ústavou a přísahou vázán. Odpověděla vyhýbavá. Nakonec dr. Sychrava řekl, že kdyby- byl Beneš povolal armádu proti pučistům, byl by jednal proti- ústavně a byl by sám pučistou! Jiný voják se zdravým úsudkem ho upozornil, že záleží na etí a morálním závazku vůči národu. Dr. Sychrava obhajobou dr. Beneše vlastně nepřímo souhlasil s prohlášením pražské komunistické vlády, že všichni zahr. vojáci, kteří přechají za hranice, jsou veležádci a budou při dopadení odsouzeni k trestu smrti!

Za letce promluvil stručně p. Cukr. Tvrdě a chlapsky pro- nášená pravda tohoto statečného letce, jenž byl těžce raněn, našla znamenitý ohlas v řadách pravdivých vojáků, kteří pak v dalších svých projevech prohlásili většinu svých dřívějších nejvyšších velitelů za zbabělce a zrádce.

Po rušné debatě byl výbor doplněn pěti dalšími členy a usneseno, že na příští valné hromadě bude zvolen nový výbor, který by opravdu představoval vojáky, kteří bojovali a opět chtějí pomoci vlasti. Především nutno sociálně zajistit členstvo a dostat zbývajcí z Německa do Anglie.

V sociálních a očistných snahách přejeme zahr. vojákům mnoho zdaru. Po politické stránce jsme přesvědčeni, že-až provedou očistu-mohou zahraniční vojáci, jako nezasloužilější a nejčestnější složka naší emigrace, hrát významnou roli v politickém dění, které potřebuje především bezúhonné charaktery.

Otrávené studně

ztrávené látky pak v následujících několika letech narychlo si vybuduje "světový názor," neboť v 18ti letech mu již stát dává do ruky volební lístky. Snížená věková hranice volebního práva je též jedním ze záměrných triků marxisticko-komunistické taktiky, budující na radikalismu a nekritičnosti mládeže.

České studentstvo letošního února ještě manifesto- valo a protestovalo, jaké však bude smýšlení studentstva již za 4 roky? Jak se již nyní pracuje na záměrném pokřivení názoru u studující mládeže lze vidět z konkrétního případu, jenž ukazuje, jak nebezpečné je otravován český dorost. Dokazuje to třicátésemé vydání knihy "Ve stínu lípy" od Svatopluka Čecha. Je to nesporně vedle Němcové "Babičky" a Erbenovy "Kytice" nejnáročnější a nejpoupatnější dílo české literatury. Kniha je vydána ve "Sběrce souvislé školní četby," určené pro školskou potřebu s úvodem a poznámkami Ferdinanda Střejčka. Co tento kdysi národní a vlastenecký profesor, dnes rudý intelektuální žonglér a kejklř, chce české mládeži napovídati o díle a ideách našeho Sv. Čecha je skoro neuvěřitelné! Je to však i svrchované nebezpečné, neboť obratnou eskamotáží a záměnou pojmů dává Čechovým slovům jiný význam a dělá z nejnáročnějšího českého básníka proroka moskevského komunismu!

Uvědomujete si, co to bude stát energie, vymluvit a dokázat nynější studující mládeži, již se předkládá tato nesmírná politická a kulturní lež, že slova Sv. Čecha z let sedmdesátých minulého století měla na myslí budoucí slovenské demokratické Rusko a nikoli nynější moskevskou tyranii, která je krvavou hrobačkou ujařmeného ruského lidu i všech ostatních slovanských národů? Svěvolným výkladem má být zastrženo, že to byl právě Sv. Čech, duchovní vůdce našeho národa, který zachránil většinu českého dělnictva před mezinárodním marxismem a byl z duchovních otců hnutí Omladinářského i národně- dělnického hnutí, z něhož vzešla národněsociální strana, první evropský pokus, jak čelit inter- nacionálnímu marxismu!

Pozorujete to nebezpečí, jak několik rudých intelektuálů by mohlo v několika letech vychovati celou generaci pokřivené inteligence? Byl by to největší hřích na našem národě i na lidstvu, kdyby mladé důvěřivé duše byly otráveny jedem lži, falše a nenávisti. Jsem si jist, že se všichni přičiníme, aby bylo zabráněno této pohromě.

J. V. Maštaliř.

zasíláno na adresy Českých národních skupin, uvedených v "Hlídky Č.n.skupin" v tomto čísle. Z jiných států a zemi možno předplatné poukazovatí Mezinárodním poštovním příkazem "International Money Order" anebo bankovním číslkem. Roční předplatné činí Š.6.- "šest anglických šilinků" anebo v cizích měnách dvanáctinásobek ceny za jedno číslo, jež je uvedena v záhlaví listu. — Administrace hledá nynější adresu p. Ladislava Malého, dříve v Č. uprchl. táboře Ruckelager—Wasseralfingen. Dopis i časopis tam adresovaný byl poštou vrácen jako nedoručitelný.